

Handelingen 50-51-52
53-54-55-56

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1990-1991

Vergaderingen van mei 1991

AANLEG INDUSTRIEZONE LANGSHEEN DE GRENS TUSSEN DE GEMEENTEN
HULDENBERG EN WAVER

ACTUELE INTERPELLATIES

ACTUELE VRAGEN

INTERPELLATIES

KLEIN GEVAARLIJK AFVAL

MOEILIKHEDEN ROND HET DECREET BETREFFENDE DE BESCHERMING VAN
HET LEEFMILIEU TEGEN DE VERONTREINIGING DOOR MESTSTOFFEN

ONDERTITELING INFORMATIEVE TELEVISIE-PROGRAMMA'S

RECLAME EN SPONSORING OP RADIO EN TELEVISIE

UNIVERSITEITEN IN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

VERDRAG INZAKE DE RECHTEN VAN HET KIND

VLAAMSE ADVIESCOMMISSIE VOOR ZIEKENHUIZEN EN ANDERE VORMEN VAN
MEDISCHE VERZORGING EN BEGELEIDING

VLAAMSE BEGROTINGSCONTROLE

WERKINGSBEGROTING VAN DE VLAAMSE RAAD

Inhoud

Nr. 50 Donderdag 2 mei 1991 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1751

Begrotingen

Indiening en verwijzing, blz. 1751

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1751

Voorstel van resolutie

Indiening en verwijzing, blz. 1751

Beleidsbrieven

Indiening en verwijzing, blz. 1751

Verslagen van het Rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 1752

Motie

Indiening en verwijzing, blz. 1752

Verzoekschriften

Indiening en verwijzing, blz. 1752

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1752

Kennisgevingen van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1752

Schriftelijke vragen

Indiening, blz. 1752

Werkgroep Ruimtelijke Ordening

Samenstelling, blz. 1752

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989

— 441 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1753

Sprekers : de heer J. De Bremeaeker, verslaggever, mevrouw T. Merckx-Van Goey, Minister G. Geens

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1756

Interpellaties (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer E. Van Vaerenbergh tot de heer L. Walt Niel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de toekomstige woonbehoefte in Vlaams Brabant, blz. 1756

Sprekers : de heer E. Van Vaerenbergh, mevrouw A.-M. Neyts-Uytbroeck, de heer G. Janzegers, mevrouw A. Duroi-Vanhelmont, de heer Jos Bosmans, Minister L. Walt Niel

Interpellatie van de heer J. Devolder tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de problemen binnen de rusthuissector, blz. 1764

Sprekers : de heren J. Devolder, J. Cuyvers, Minister J. Lenssens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1770

Spreker : de heer A. Denys

Bijlagen

Vragen om uitleg

Commissie voor Welzijn en Gezondheid
Vraag om uitleg van de heer E. Van Vaerenbergh aan de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over de niet-inwilliging van de aanvraag tot erkenning voor de regio Pajottenland van een dienst voor geestelijke gezondheidszorg door een Pajottenlandse instantie, blz. 1772

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vraag om uitleg van de heer J. De Bremeaeker aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het al dan niet in voorbereiding zijn van een decreet betreffende de zoetwatervisserij, blz. 1774

Nr. 51 Donderdag 2 mei 1991 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1775

Actuele vragen (Regl. art. 75)

Actuele vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het in gedrang komen van de D. Teniers-tentoonstelling door het tekort aan personeel in het Koninklijk Museum te Antwerpen, blz. 1775

Actuele vraag van de heer H. Van Dierden tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over het beleid ten voordele van de fietsers naar aanleiding van de Week van de fietsers, blz. 1776

Actuele vraag van de heer G. Janzegers tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de tegenstrijdige verklaringen van Ministers inzake de aanleg van de TGV, blz. 1778

Actuele vraag van de heer J. De Roo tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over maatregelen ter beveiliging van de tewerkstelling naar aanleiding van de overname van Comelco, blz. 1779

Actuele vraag van de heer R. Daems tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, over de subsidies vanwege de Vlaamse Executieve aan IMEC, blz. 1779

Actuele vraag van de heer E. Gryp tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het beleid inzake lozingsvergunningen, blz. 1780

Actuele vraag van de heer J. Cuyvers tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brussels, Aangelegenheden, over de aanwezigheid van dioxyne in het gravel van speelpleinen, blz. 1783

Ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989

— 441 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1784

Sprekers : de heren G. Annemans, R. Daems

Motie van aanbeveling van de heer A. Kempinaire c.s. tot besluit van de op 18 april 1991 door de heer A. Denys gehouden interpellatie tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de Vlaamse begrotingscontrole

— 492 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1785

Sprekers : de heren A. Denys, W. De Vlieghe, L. Peeters

Motie van aanbeveling van de heer W. De Vlieghe tot besluit van de op 18 april 1991 door de heer A. Denys gehouden interpellatie tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de Vlaamse begrotingscontrole

— 493 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1788

Motie van aanbeveling van de heer L. Peeters c.s. tot besluit van de op 18 april 1991 door de heer A. Denys gehouden interpellatie tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de Vlaamse begrotingscontrole

— 497 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1789

Motie van aanbeveling van de heren Jos Bosmans, A. Schellens, R. Daems, L. Vanhorenbeek en G. Janzegers tot besluit van de op 18 april 1991 door de heer L. Dierickx gehouden interpellatie tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting, over de aanleg van een nieuwe industriezone langs de grens tussen de gemeenten Huldenberg en Waver

— 494 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1790

Spreker : de heer L. Dierickx

Motie van aanbeveling van de heer J. Cuyvers tot besluit van de op 18 april 1991 door de heren J. Caudron en J. Timmermans gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, respectievelijk over de selectieve inzameling van Klein Gevaarlijk Afval en over de organisatie van de selectieve inzameling van Klein Gevaarlijk Afval

— 495 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1791

Sprekers : de heren J. Cuyvers, Jos Bosmans

Motie van aanbeveling van mevrouw F. Brepoels en de heren L. Peeters en J. Cuyvers tot besluit van de op 18 april 1991 door mevrouw F. Brepoels gehouden interpellatie tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de ondertiteling van informatieve televisieprogramma's

— 496 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1792

Actuele interpellaties (Regl. art. 77)

Actuele interpellatie van mevrouw F. Brepoels tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, en de heer L. Waltiel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over een exploitatieaanvraag voor het reserve-grindgebied Wateringen-Armenbos. blz. 1793

Sprekers : mevrouw F. Brepoels, Minister L. Waltiel, Minister N. De Batselier

Actuele interpellatie van de heer W. Luyten tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over geplande manifestaties in scholen van het gemeenschapsonderwijs in Edegem en Kontich, blz. 1796

Sprekers : de heren W. Luyten, H. Coveliers, Minister D. Coens

Interpellaties (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer A. Denys tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de moeilijkheden rond het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, blz. 1800

Sprekers : de heren A. Denys, J. Van Looy, M. Capoen, J. Cuyvers, Minister T. Kelchtermans, de heer V. Verberckmoes

Moties van aanbeveling, blz. 1809

Interpellatie van de heer J. Ansoms tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, en de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over het uitblijven van het uitvoeringsbesluit betreffende het decreet van 21 maart 1990 houdende oprichting van een Vlaamse Stichting voor Verkeerskunde, blz. 1809

Sprekers : de heren J. Ansoms, Minister J. Sauwens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1811

Nr. 52

Dinsdag 28 mei 1991
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1813

Ontwerpen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1813

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1813

Beleidsbrief

Indiening en verwijzing, blz. 1813

Verslagen

Indiening, blz. 1813

Jaarverslag

Indiening, blz. 1814

Verzoekschriften

Indiening, blz. 1814

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1815

Kennisgevingen van het Arbitragehof

Indiening, blz. 1815

Schriftelijke vragen

Indiening, blz. 1815

Rouwhulde, blz. 1815

Onderzoek naar taalgroep en woonplaats, blz. 1815

Samenstelling van Commissies, Werkgroep en Adviescomité

Wijzigingen onder de vaste en de plaatsvervangende leden, blz. 1815

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Adviescommissie voor ziekenhuizen en andere vormen van medische verzorging en begeleiding

— 486 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1816

Sprekers : mevrouw L. Maximus, verslaggever, de heer W. Peeters, Minister H. Weckx

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1820

Ontwerp van decreet tot regeling van de reclame en sponsoring op radio en televisie

Algemene bespreking, blz. 1822

Sprekers : de heer D. Van Mechelen, verslaggever, de heren A. De Beul, A. Denys, E. Van Rompuy, Minister P. Dewael

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1829

Sprekers : de heren D. Van Mechelen, A. Denys

Ontwerp van decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap

— 502 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 15

Voorstel van decreet van de heren J. Ansoms en J. Van Hecke C.S. houdende invoering van de titel van licentiaat of doctoraat in de sociale wetenschappen

— 117 (BZ 1988) — Nrs. 1 tot 3

Voorstel van decreet van de heer M. Olivier C.S. houdende wijziging van artikel 1, paragraaf 2,2, a) van de wet van 12 augustus 1911 tot toekenning van de rechtspersoonlijkheid aan de „Katholieke Universiteit te Leuven - Université catholique de Louvain”, aan de „Vrije Universiteit Brussel”, aan de „Université libre de Bruxelles”, en waarbij aan de „Katholieke Universiteit te Leuven - Université catholique de Louvain” machtiging wordt verleend een Franstalige en een Nederlandstalige universiteit op te richten

— 169 (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer M. Olivier C.S. houdende wijziging van artikel 1, paragraaf 2,2, a) van de wet van 12 augustus 1911 tot toekenning van de rechtspersoonlijkheid aan de „Katholieke Universiteit te Leuven - Université catholique de Louvain”, aan de „Vrije Universiteit Brussel”, aan de „Université libre de Bruxelles”, en waarbij aan de „Katholieke Universiteit te Leuven - Université catholique de Louvain” machtiging wordt verleend een Franstalige en een Nederlandstalige universiteit op te richten

— 170 (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer M. Didden houdende wijziging van het koninklijk besluit van 22 april 1985 houdende financiering van een speciaal fonds voor het onderzoek in de universitaire instellingen

— 172 (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer P. Van Grembergen houdende oprichting van een leerstoel „Geschiedenis van de Vlaamse Beweging” in het door de Vlaamse Gemeenschap ingericht universitair onderwijs

— 186 (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heer P. Van Grembergen C.S. houdende oprichting van een bijzondere leerstoel Algemeen-Nederlandse cultuur

— 211 (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heren E. Baldewijns, C. Moors, E. Vandersmissen en R. Vandekerckhove houdende oprichting van een faculteit toegepaste economische wetenschappen in het Universitair Centrum Limburg

— 231 (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van de heren C. Moors, E. Baldewijns, E. Vandersmissen en R. Vandekerckhove houdende uitbreiding op kandidaatsniveau van het Universitair Centrum Limburg

— 235 (1988-1989) — Nrs. 1 en 2

Voorstel van decreet van mevrouw N. Maes houdende oprichting van een leerstoel vrouwengeschiedenis in het door de Vlaamse Gemeenschap ingerichte universitaire onderwijs

— 484 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Ontwerp van bijzonder decreet betreffende de Universiteit Gent en het Universitair Centrum Antwerpen

— 503 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 8

Algemene bespreking, blz. 1835

Sprekers : de heren Jos Bosmans, verslaggever, R. Van Hooland, verslaggever, Minister D. Coens

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1845

Bijlagen

Vragen om uitleg

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vraag om uitleg van de heer W. Van Durme aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting en aan de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, betreffende de bescherming van het Krengegebied in het Meetjesland, blz. 1848

Commissie voor Openbare Werken en Vervoer

Vraag om uitleg van de heer R. Van Hooland aan de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de netheid van de Vlaamse openbare wegen en het openbaar domein, blz. 1852

Commissie voor Economie, Energie en Tewerkstelling

Vraag om uitleg van mevrouw F. Brepoels aan de heer N. De Batselier, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, in verband met de initiatieven die door de Minister werden genomen ter versterking van het Vlaams karakter van Voeren, blz. 1854

Commissie voor Economie, Tewerkstelling en Energie

Vraag om uitleg van mevrouw F. Brepoels aan de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Tewerkstelling, in verband met de initiatieven die door de Minister werden genomen ter versterking van het Vlaams karakter van Voeren, blz. 1857

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vraag om uitleg van de heer W. De Vlieghe aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het milieueffectenrapport Afvalverwerking Vlaams Brabant en de door de Vlaamse Executieve ondernomen handelingen ter zake, blz. 1859

Nr. 53 **Dinsdag 28 mei 1991**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1861

Ontwerp van decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap — 502 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 15

Ontwerp van bijzonder decreet betreffende de universiteit Gent en het Universitair Centrum Antwerpen

— 503 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 8
Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1861

Sprekers : de heer C. Moors, mevrouw N. Maes, de heer E. Beysen, Minister D. Coens, de heren M. Van

Peel, E. Baldewijns, W. Van Durme, R. Van Hooland, Minister D. Coens, de heren J. Geysels, J. Loones, A. Denys

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1878

Nr. 54 **Woensdag 29 mei 1991**
Morgenvergadering

Ontwerp van decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap — 502 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 15

Ontwerp van bijzonder decreet betreffende de universiteit Gent en het Universitair Centrum Antwerpen

— 503 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 8
Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1879

Sprekers : mevrouw N. Maes, de heer C. Moors, mevrouw A.-M. Neyts-Uytbroeck, Minister D. Coens, de heren M. Olivier, R. Van Hooland, M. Van Peel, R. Deswaene

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1897

Nr. 55 **Woensdag 29 mei 1991**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1899

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1899

Ontwerp van decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap — 502 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 15

Ontwerp van bijzonder decreet betreffende de universiteit Gent en het Universitair Centrum Antwerpen

— 503 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 8
Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1900

Sprekers : de heren M. Didden, G. Janzegers, mevrouw N. Maes, de heren H. Suykerbuyk, J. Geysels, J. De Seranno, Minister D. Coens, E. Beysen, L. Vanhorenbeek, A. Denys, R. Van Hooland, W. Seeuws

Ontwerp van decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap — 502(1990-1991) — Nrs. 1 tot 15

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1914

Sprekers : de heren G. Janzegers, E. Beysen, Minister D. Coens, J. De Seranno, C. Moors

Ontwerp van bijzonder decreet betreffende de universiteit Gent en het Universitair Centrum Antwerpen — 503 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 8
Artikelsgewijze bespreking, blz. 1962

Interpellatie (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer H. Van Dienderen tot de heer N. De Batselier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie, de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting en de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over de stand van zaken betreffende het ERC-project in het kader van de reconversie van Limburg, blz. 1969

Sprekers : Minister L. Waltniel, de heren A. Denys, H. Van Dienderen, L. Dhoore, Minister J. Sauwens, Minister N. De Batselier, Minister T. Kelchtermans, Minister L. Waltniel

Motie van aanbeveling, blz. 1981

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1981

Nr. 56 **Donderdag 30 mei 1991**

Berichten van verhindering, blz. 1983

Actuele vragen (Regl. art. 75)

Actuele vraag van de heer H. De Loor tot de heer L. Waltniel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de vertraging in de uitbetaling van huisvestingspremies, blz. 1983

Actuele vraag van de heer J. Devolder tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de lozingen door het waterzuiveringsstation Pathoekeweg te Brugge, blz. 1984

Actuele vraag van mevrouw A. Duroi-Vanhelmont tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de aanhoudende reukhinder te Tienen, blz. 1985

Actuele vraag van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het gebruik van asbestcementbuizen voor drinkwaterleidingen door de Vlaamse Waterleidingsmaatschappijen

Actuele vraag van de heer J. Cuyvers tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over het gebruik van

asbestcementbuizen voor drinkwaterleidingen, blz. 1985

Actuele vraag van de heer J. Cuyvers tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over het uitblijven van de studie-opdracht inzake het Regionaal Landschap Vlaamse Ardennen, blz. 1987

Actuele vraag van de heer G. Annemans tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de moeilijkheden betreffende de BRT-berichtgeving in de jaren '80, blz. 1988

Actuele vraag van de heer M. Bartholomeussen tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over de vestiging van een fusiekliniek door VZW KLINA ten noorden van Antwerpen

Actuele vraag van de heer H. Lauwers tot de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over de herziening van de vestigingsplaats van een fusiekliniek ten noorden van Antwerpen, blz. 1989

Actuele vraag van de heer E. Beysen tot de heer D. Coens, Gemeenschapsminister van Onderwijs, over de organisatie van examens via de centrale examencommissie voor kandidaat-licentiaten handelswetenschappen, blz. 1991

Actuele vraag van mevrouw N. Maes tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over het uitblijven van de benoeming van een opdrachthouder voor emancipatiezaken in de diensten van de Vlaamse Executieve, blz. 1991

Actuele vraag van de heer R. Daems tot de heer L. Van den Bossche, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt, over de aanstelling van gemeentelijke ombudsmannen, blz. 1992

Actuele vraag van de heer J. Geysels tot de heer J. Sauwens, Gemeenschapsminister van Openbare Werken en Verkeer, over het gebruik van gevaarlijk gif voor

rattenverdelging door de Dienst Bruggen en Wegen, blz. 1993

Interpellatie (Regl. art. 76) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer E. Van Rompuy tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de uitvoering van het decreet houdende organisatie en erkenning van lokale radio's en de groeiende etherchaos, blz. 1994

Sprekers : de heer E. Van Rompuy, Minister P. Dewael, de heer H. Van Dienderen

Werkingsbegroting van de Raad

Beraadslaging en stemming, blz. 1997

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaamse Adviescommissie voor ziekenhuizen en andere vormen van medische verzorging en begeleiding
— 486 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1997

Ontwerp van decreet tot regeling van de reclame en sponsoring op radio en televisie

— 489 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 6
Aangehouden stemmen, blz. 1998
Hoofdelijke stemming, blz. 1999

Ontwerp van decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap
— 502 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 15

Aangehouden stemmen, blz. 2001

Sprekers : de heren J. de Seranno, A. Denys, Minister D. Coens, de heren G. Janzegers, W. Van Durme, G. Verhaegen, C. Moors

Hoofdelijke stemming, blz. 2025

Sprekers : de heren L. Hancké, G. Janzegers, E. Beysen, C. Moors, G. Annemans, R. Van Hooland

Ontwerp van bijzonder decreet betreffende de Universiteit Gent en het Universitair Centrum Antwerpen

— 503 (1990-1991) — Nrs. 1 tot 8

Aangehouden stemmen, blz. 2029

Sprekers : de heren E. Beysen, G. Janzegers, G. Verhaegen

Motie van aanbeveling van de heer A. Denys tot besluit van de op 2 mei 1991 door de heer A. Denys gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de moeilijkheden rond het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen

— 504 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 2038

Spreker : de heer J. Timmermans

Motie van aanbeveling van de heer J. Cuyvers tot besluit van de op 2 mei 1991 door de heer A. Denys gehouden interpellatie tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting, over de moeilijkheden rond het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen

— 504 (1990-1991) — Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 2039

Spreker : de heer J. Cuyvers

Regeling van de werkzaamheden, blz. 2040

VOORZITTER : de heer L. Vanvelthoven

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 10.00 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

A. Op 't Eynde ; gezondheidsredenen.

J. Caudron ; buitenslands.

E. De Groot, P. Deprez ; ambtsverplichtingen.

BEGROTINGEN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet houdende aanpassing van de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1991
— 9-I-A (1990-1991) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

- Ontwerp van decreet houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1991
— 9-II-A (1990-1991) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

VOORSTEL VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende voorstel van decreet werd ingediend :

- Voorstel van decreet van de heer E. Van Vaerenbergh houdende strafbepalingen voor overtredingen van de bij het koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken en van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs
— 500 (1990-1991) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende voorstel van resolutie werd ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heren J. Cuyvers, J. Timmermans en W. Peeters, mevrouw L. Nelis-Van Liedekerke en de heer Jozef Bosmans betreffende de waterkwaliteitsdoelstelling voor de middenloop van de Dender en de bijbehorende zijrivieren en beken
— 501 (1990-1991) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud.

BELEIDSBRIEVEN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende beleidsbrieven werden ingediend :

- Beleidsbrief Naar een duurzaam energiebeleid in Vlaanderen, ingediend door de heer N. De Batelier, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie, Middenstand en Energie
— 498 (1990-1991) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Economie, Energie en Tewerkstelling.
- Beleidsbrief Vlaams gehandicaptenbeleid in de jaren negentig, ingediend door de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin

Voorzitter

— 499 (1990-1991) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn en Gezondheid.

VERSLAGEN VAN HET REKENHOF

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende verslagen van het Rekenhof werden ingediend :

- Verslag van het Rekenhof over het onderzoek van de ontwerpen van decreet houdende aanpassing van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1991
— 15A (1990-1991) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.
 - Verslag van het Rekenhof over de voorafbeelding van de uitslagen van de uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor 1990
— 17 (1990-1991) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.
-
-

MOTIE

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende motie werd ingediend :

- Motie van 14 maart 1991 van de gemeenteraad van Tervuren met betrekking tot eerherstel.
Verwezen naar de Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften.
-
-

VERZOEKSCHRIFTEN

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende verzoekschriften werden ingediend :

- Verzoekschrift van 19 maart 1991 van de heer I. Solin betreffende de weigering van inschrijving van een kandidaat-vluchteling.
Verwezen naar de Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften.
 - Verzoekschrift van 23 april 1991 van Limburgs Projekt Teater v.z.w. betreffende het voortbestaan van het enige beroepstheater in Limburg.
Verwezen naar het Bureau. Suggestie : Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften.
-
-

ARRESTEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende arresten van het Arbitragehof liggen ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering :

- Arrest nr. 7/91 van 18 april 1991 (rolnummer 164) ;
 - Arrest nr. 8/91 van 18 april 1991 (rolnummer 174).
-
-

KENNISGEVINGEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende kennisgevingen van het Arbitragehof betreffende beroepen tot vernietiging en tot gedeeltelijke vernietiging en prejudiciële vragen liggen ter inzage bij het Secretariaat van de Raad, Afdeling Openbare Vergadering :

- Rolnummer 275
 - Rolnummer 276
 - Rolnummer 277
 - Rolnummer 278
 - Rolnummer 279
 - Rolnummer 280
 - Rolnummer 281.
-
-

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (Regl. art. 74)

Indiening

De Voorzitter : Schriftelijke vragen werden ingediend door :

- mevrouw F. Brepoels, de heren G. Cardoen, J. Caudron, J. Cuyvers, A. De Beul, H. De Croo, M. Desutter, F. Dewinter, M. Didden, I. Egelmeers, G. Janzegers, T. Kelchtermans, W. Kuijpers, A. Laridon, J. Loones, mevrouw N. Maes, de heren V. Peuskens, mevrouw M. Tyberg-hien-Vandenbuscche, de heren D. Van der Maelen, R. Van Hoo-land, E. Van Rompuy, R. Van Steenkiste, E. Van Vaerenbergh, F. Vermeiren
-
-

WERKGROEP RUIMTELIJKE ORDENING

Samenstelling

De Voorzitter : Dames en heren, bij Bureaubeslissing van 24 april 1991 werd de Werkgroep Ruimtelijke Ordening opgericht.

De lijst met de door de fracties aangewezen vaste en plaatsvervangende leden ervan volgt hierna.

Vaste leden : G. Beerden, M. Olivier, J. Van Eetvelt, R. Van Rompaey, A. Beckers, J. Dufaux, J. Timmermans, J. Pede, A. Vreven, F. Brepoels.

Plaatsvervangende leden : J. De Serranno, C. Marchand, J. Van Looy,

Voorzitter

A. Van Nevel, H. De Loor, L. Maximus (mevr.), E. Pinoie, E. Beysen, J. Buchmann, P. Vangansbeke.

ONTWERP VAN DECREET houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989

— 441 (1990-1991) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de algemene bespreking van het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989.

De algemene bespreking is geopend.

De heer De Bremaeker, verslaggever, heeft het woord.

De heer J. De Bremaeker (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, de Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangelegenheden heeft op haar vergadering van 19 februari 1991 dit ontwerp besproken en aangenomen.

Bij de aanvang van de algemene bespreking vestigde de Voorzitter de aandacht van de commissieleden op problemen bij de vertaling van de oorspronkelijke Engelse of Franse tekst van het verdrag in het Nederlands. De Nederlandse en de Belgische Nederlandstalige teksten stemmen niet volledig overeen. Dit probleem heeft geen weerslag op de juridische waarde van de tekst vermits wij instemmen met de officiële versie ervan, die in het Frans of het Engels is opgesteld. Toch meent de Commissie dat aan dit probleem aandacht moet worden besteed en dat de betrokken diensten van de Executieve erover dienen te waken dat in Nederland en in Vlaanderen dezelfde teksten van verdragen worden voorgesteld. Aan de Executieve wordt gevraagd daarvoor de vereiste concrete maatregelen te nemen.

In zijn interpellatie tot Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezondheid J. Lenssens (CVP) pleitte PVV-Volksvertegenwoordiger J. Devolder voor de opheffing van de discriminatoire maatregelen t.o. v. de privé-instellingen in de rusthuissector

Meerdere leden nemen deel aan de algemene bespreking.

Een lid wil weten in hoever het Belgisch recht wordt aangepast inzake de bevoegdheden van Gemeenschap en Gewest.

Een ander lid maakt het mee hoe in zijn streek een toetreding tot sportclubs om diverse redenen systematisch aan migrantenkinderen wordt geweigerd en hij vraagt zich af of artikel 4 voldoende mogelijkheden biedt om dit probleem op te lossen.

Nog een ander lid vreest dat krachtens de bepalingen van artikel 30 de Franstalige minderheid in Vlaanderen zou kunnen vragen dat alle mogelijke faciliteiten inzake onderwijs en cultuur worden verstrekt.

Tenslotte is nog een lid benieuwd hoe de Executieve de in artikel 42 vermelde bekendmaking van dit verdrag in de praktijk zal omzetten aangezien zij zich krachtens de bepalingen van dit artikel tot bekendmaking verbindt.

Nadat de Gemeenschapsminister een bevredigend antwoord heeft verstrekt op de gestelde vragen werd het enig artikel eenparig door de acht aanwezige leden goedgekeurd.

Het verslag bevat als bijlagen de brief van de griffier van de Vlaamse Raad aan de Voorzitter met betrekking tot het taalgebruik in de Nederlandse vertaling van internationale verdragen alsmede de oorspronkelijke Engelse en Franse tekst.

De Voorzitter : Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw T. Merckx-Van Goeij (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, namens mijn fractie wens ik op enkele punten van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, waarover wij ons verheugen, speciaal de aandacht te vestigen.

De Vlaamse Raad zal als eerste in ons land dit verdrag ratificeren. Op het gebied van welzijnswerk en onderwijs geeft dit verdrag een aanzet ter verbetering van ons intern recht. Na de goedkeuring door de Algeme-

Merckx-Van Goey

ne Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 en de ondertekening door 92 landen, waaronder België, groeit het aantal landen, die dit verdrag zullen ratificeren nog gestadig. De Franse Gemeenschap is trouwens ook reeds ver met haar procedure gevorderd. Ik betreur evenwel dat op het nationale vlak de bespreking ervan nog niet werd aangevat, niettegenstaande het ontwerp ter ratificatie in de Kamer werd neergelegd.

Dit verdrag zal een richtlijn zijn bij het aanpassen van wetten en decreten, evenals voor een waakzame internationale openbare opinie. Immers, in dit verdrag wordt een ideaal vooropgesteld dat waarschijnlijk nog in geen enkel land volledig wordt bereikt. Zelfs in ons land betekent het verdrag een verbetering voor de kinderen. In andere landen dient nog een veel langere en moeilijker weg te worden afgelegd.

In dit verdrag worden heel wat fundamentele rechten en vrijheden gewaarborgd, die zowel op nationaal als op gewestelijk vlak afdwingbaar dienen te zijn.

Wat de burgerrechten en vrijheden betreft dient de grootste klemtoon op nationaal vlak te worden gelegd. Op de concrete invulling ervan kan ook door de Vlaamse Raad worden toegezien. In verband met de specifieke rechten staat in het verdrag dat er een verbod is kinderen van hun ouders te scheiden. In onze wetgeving op de bijzondere jeugdbijstand dienen garanties te worden opgenomen teneinde een vorm van hulpverlening te verzekeren, waarbij zulks in de eerste plaats in gezinsverband mogelijk wordt.

Andere bepalingen in het verdrag betreffen de adoptie. Inzake de bemiddeling bij adoptie heeft de Vlaamse Raad een uitdrukkelijke bevoegdheid. Ook dat dienen wij grondig na te kijken.

In het verdrag worden ook bijzondere categorieën van kinderen vermeld, namelijk vluchtelingen, gehandicapte minderheden en soldaten. In het ka-

der van de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap dienen wij deze categorieën de nodige zorg, aandacht en rechtsbescherming te waarborgen. Het recht op vrije tijd en spel wordt eveneens uitdrukkelijk vermeld. Door alle kinderen zal dit recht op rust en vrije tijd, op spel en ontspanning, eigen aan hun leeftijd, enthousiast worden onthaald. Op al deze bevoegdheden kan de Vlaamse Gemeenschap dieper ingaan. Immers, het is evident dat dit recht op vrije tijd ook gevolgen heeft voor andere domeinen, bijvoorbeeld de ruimtelijke ordening en de indeling van de vrije tijd.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik zal, ten eerste, ingaan op het domein van de welzijnzorg. De meeste van de in de conventie opgenomen essentiële, vooral sociale rechten, werden reeds grotendeels in Vlaanderen - feit waarover wij tevreden mogen zijn - gerealiseerd, namelijk het recht op gezondheid, onderwijs en opvang.

Zo worden er in de dienst Jeugdbijstand reeds enkele duizenden jongeren opgevangen. Ook voor de gehandicaptenzorg, waaraan de conventie enkele paragrafen besteedt, werd in Vlaanderen sinds vele jaren een uitgebreid hulpverleningsnet uitgebouwd waardoor opnieuw enkele duizenden jongeren kunnen worden opgevangen. Daarenboven werden voor deze sector, zoals bepleit in de conventie, supplementaire revalidatiecentra ingericht. Daarnaast werd een hele structuur voor het buitengewoon onderwijs uitgebouwd en tenslotte organiseert Kind en Gezin, een overheidsinstelling waarover andere landen niet altijd beschikken, een groot aantal sociale voorzieningen.

Kortom, gelet op al deze mogelijkheden kan men rustig beweren dat er, ondanks de budgettaire moeilijkheden, in de Vlaamse Gemeenschap een evolutie ten goede aan de gang is. Dit wil echter nog niet zeggen dat alle doelstellingen werden waargemaakt.

Enkele behoeften waaraan onlangs werd tegemoetgekomen conform de conventie, zijn de volgende. Sedert twee jaar beschikt Vlaanderen over

een twintigtal diensten voor thuisbegeleiding teneinde de ouders en het hele gezin te helpen bij de opvoeding van een gehandicapt kind. Eveneens sedert twee jaar werden er centra voor ontwikkelingsstoornissen opgericht waar ouders die na de geboorte van hun kind worden geconfronteerd met zijn zware handicap, een beroep kunnen doen op multidisciplinaire deskundigen, verbonden aan universitaire centra. Daarenboven heeft de Vlaamse Raad een decreet over de adoptiebemiddelingsdiensten goedgekeurd en werden de uitvoeringsbesluiten genomen zodat ten aanzien van zowel de betrokken jongeren en adoptanten de nodige garanties worden geboden. Ik wijs tenslotte op het decreet op de bijzondere jeugdbijstand dat op 28 maart 1990 werd gewijzigd zodat niet langer sprake is van jeugdbescherming, maar van jeugdbijstand. Dit decreet voorziet in een nauwere betrokkenheid van het gezin door de uitbreiding van de maatregelen ter ondersteuning van het gezin.

Door de conventie te ratificeren, onderstrepen wij nogmaals dat de erin vervatte punten verder als richtsnoer zullen dienen.

Een tweede aspect van de Conventie betreft het onderwijs. Hier moet het onderscheid worden gemaakt tussen het artikel 28 en het artikel 29 van de conventie over het onderwijs, die uitdrukkelijk in onze decreetgeving zouden moeten worden opgenomen.

Ik wil hier toch wel even op een onrechtstreekse implementatie van de conventie wijzen. Hiermee wordt bedoeld dat jongeren kennis moeten kunnen nemen van het bestaan en vooral van de inhoud van die conventie. Het heeft immers weinig zin een conventie voor de Rechten van het Kind tot stand te brengen en te ratificeren zonder de jongeren zelf van hun rechten bewust te maken. Rechten kunnen niet worden afgedwongen als men niet weet wat die rechten zijn. Kinderen kunnen progressief en aangepast aan hun leeftijd de belevenis van die rechten worden aangeleerd. Vandaar dat het onderwijs zich ook tot doel moet stellen de rechten op school bespreekbaar en beleefbaar te maken.

Merckx-Van Goey

Mijnheer de Voorzitter, naast de gelijkheid van kansen en naast ook het inhoudelijk meer kansen geven inzake effectieve rechten voor scholieren, denk ik dat de daarnet geciteerde onrechtstreekse implementatie een belangrijke taak is die nu, naar aanleiding van de ratificatieprocedure, niet alleen door de Raad maar ook door de Executieve moet worden opgenomen. Inderdaad, de informatie — ondersteund door het onderwijs — aan jongeren over deze conventie en over de rechtstreekse implicaties van rechter voor kinderen is van groot belang. Aangezien het de nationale overheid is die finaal een punt moet stellen aan deze procedure denk ik dat het heel belangrijk is om als richtlijn, zeker aan de nationale overheid, mee te geven dat omtrent deze conventie de nodige voorlichting en informatie zou worden gegeven.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, ik kan hierbij duidelijk stellen dat onze fractie uitdrukkelijk achter deze conventie staat en de vaste wil heeft om mee te werken aan die punten in de conventie die nog verder aanleiding geven tot aanpassing van onze decretale wetgeving in de Vlaamse Raad. Het is op dit ogenblik heel belangrijk een signaal te geven, zowel aan de nationale overheid als aan de betrokken burgers, jongeren en hun ouders, opdat deze punten meer kans op realisatie zouden krijgen.

De Voorzitter : Mevrouw De Meyer heeft het woord.

Ik stel vast dat mevrouw De Meyer afwezig is en ik geef dus het woord aan Minister Geens.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in de eerste plaats stel ik er prijs op de heer De Bremaeker te danken voor zijn beknopt, maar volledig verslag over de werkzaamheden van de Commissie Externe Betrekkingen over deze conventie die de Vlaamse Raad zal goedkeuren.

De Vlaamse Raad is, en dat is zowel door de verslaggever als door mevrouw Merckx onderstreept, de eer-

ste die overgaat tot de parlementaire ratificatie van dit stuk, ofschoon de conventie van de Rechten van het Kind reeds van 20 november 1989 dateert, toen de algemene vergadering het verdrag aannam en openstelde voor ondertekening, bekrachtiging en toetreding.

Wij hebben dan in januari 1990 schriftelijk aan de Minister van Buitenlandse Zaken laten weten dat er vanwege de Vlaamse Gemeenschap geen principiële bezwaren zijn tegen een Belgische ondertekening. De ondertekeningsceremonie in New-York door 61 staten, waaronder België, vond plaats op 26 januari 1991.

Het verdrag kan op 2 september in werking treden als het door 20 verdragsluitende staten zal zijn goedgekeurd, wat inmiddels al het geval is.

Op 28 november heeft de Executieve het principe van een voorontwerp goedgekeurd. De Executieve heeft dan een ontwerp-decreet ingediend na advies van de Raad van State.

Thans wil ik ingaan op de opmerkingen die zowel in de Commissie als hier vanmorgen zijn gemaakt. Er werd aangedrongen op een publikatie in de officiële talen van ons land. De heer Vanvelthoven drong aan op een identieke Nederlandse tekst voor België en Nederland. In de Commissie werd gevraagd ter zake contact op te nemen met Nederland. Te dien einde werd er een vergadering gehouden met het hoofd van de Dienst Vertalingen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. De conclusies van die vergadering kunnen als volgt worden samengevat. Meestal is de tekst voor Nederland en België identiek, want België neemt de tekst van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken helemaal over. Als er afwijkingen zijn, zoals voor dit verdrag, betreffen die meestal details. Technische besturen vragen soms een vertaling die kan afwijken van die uit Nederland. Soms kan het niet anders omwille van een verschillende behandeling in de tijd en soms gaat het om een eigen vertaling van specifiek juridische termen. Door overleg probeert men tot een identieke tekst voor België en Nederland te komen, maar de inspanningen lijken mij nog

onvoldoende. De Taalunie is misschien het kader om te streven naar een identieke vertaling voor dit soort officiële documenten.

De vraag werd gesteld in welke zin onze wetgeving aan dit verdrag moet worden aangepast. Ik heb die vraag voorgelegd aan de verschillende Gemeenschapsministers die ter zake bevoegd zijn. Uit hun antwoord blijkt dat formeel gezien, de Vlaamse decretale wetgeving en de nationale wetgeving strenger zijn dan de normen van het verdrag. De concrete opvulling van de regels is natuurlijk nog wat anders. En zoals mevrouw Merckx heeft gezegd, moeten wij ervoor zorgen dat ten opzichte van de kinderen nieuwe initiatieven worden genomen die de doelstellingen van deze internationale conventie zo concreet mogelijk realiseren. Sedert de tien jaar dat wij voor deze materie decretaal bevoegd zijn hebben wij al heel wat maatregelen genomen, maar het spreekt vanzelf dat wij in de toekomst nog altijd aandacht zullen moeten hebben voor de materiële opvulling van de voorschriften vervat in deze conventie.

We zullen ook het nodige doen opdat deze conventie bekend geraakt bij het publiek. Enkele Ministers hebben ter zake al initiatieven genomen zoals in het verslag vermeld staat.

Naar aanleiding van de goedkeuring van internationale verdragen wordt in deze Raad wel eens de vraag gesteld naar het nut daarvan. Hoewel verschillende parlementaire assemblees hun goedkeuring aan dit soort verdragen moeten geven, moet ik toch zeggen dat de betekenis meer dan symbolisch is.

Deze goedkeuring is een duidelijke manifestatie van ons land dat wij achter dit verdrag staan en het ook zullen doen toepassen. Wij zullen onze reglementeringen aanpassen waar het nodig is — dat schijnt grotendeels het geval te zijn — en de bedoelingen van het verdrag alle ondersteuning geven. Dat is het werk van de diverse Gemeenschapsministers die hierbij betrokken zijn en die dit verdrag als een richtlijn voor hun beleid moeten nemen, zodanig dat zij er zich telkens

Geens

kunnen aan conformeren wat de doelstellingen en de uitvoering betreft.

Ik ben samen met de leden van de Commissie van oordeel dat wij op dit vlak eigenlijk iets op gang hebben gebracht. Andere assemblées zullen binnenkort tot de ratificatie overgaan, zodanig dat België in zijn geheel en in zijn verschillende onderdelen met dit internationaal verdrag instemt. Het grote werk, de uitvoering ervan, berust uiteraard bij de Gemeenschappen en het zal onze bestendige inspiratiebron moeten zijn teneinde de Rechten van het Kind zo duidelijk en zo volledig mogelijk te doen respecteren.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? *(Neen)*

Aangezien niemand meer het woord vraagt, verklaar ik de algemene bespreking gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989.

Enig artikel

Het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989, zal volkomen uitwerking hebben wat de aangelegenheden betreft die behoren tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Geen opmerkingen ? *(Neen)*

Dan is het enig artikel aangenomen.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen om 15 uur de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

INTERPELLATIES (Regl. art. 76)

Interpellatie van de heer E. Van Vaerenbergh tot de heer L. Walt Niel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de toekomstige woonbehoefte in Vlaams Brabant

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh tot de heer Walt Niel, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting, over de toekomstige woonbehoefte in Vlaams Brabant.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer E. Van Vaerenbergh *(op de tribune)* : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, sedert een paar maanden is de situatie in Vlaams Brabant in de actualiteit gekomen. De oorzaken van deze toestand kennen wij.

In de eerste plaats is er het feit dat Vlaams Brabant Brussel met zijn 18 randgemeenten als het ware omarmt. Het Hoofdstedelijk Gewest is, zoals iedere grootstad, aan het uitdeinen over de grenzen van de 19 Brusselse gemeenten heen. Wij weten dat in het verleden, meer bepaald vanaf de jaren zeventig, er een zeer grote uitwijking plaatsvond uit Brussel, onder meer naar Vlaams Brabant. Inderdaad, velen vonden dat zij Brussel dienden te ontvluchten omdat het veel aangenamer is uit te kijken op een wei, een boerenpaard, een boom, dan vóór zijn deur de tram te horen rijden.

Die trend van uitwijking is omwille van de crisis enigszins afgezwakt, maar de jongste jaren stellen wij een nieuwe golf van uitwijking vast. De redenen hiervoor zijn van verschillende aard. Hoogstwaarschijnlijk heeft het gevoel van zich niet meer thuisvoelen in een multiculturele stad, of het zich niet meer veilig voelen omdat men burens krijgt die een andere taal en andere leefgewoonten hebben, met zich gebracht dat niet alleen rijkere de stad ontvluchten en zich aan de rand vestigen, maar ook minder rijken uitwijken onder meer naar Vlaams Brabant.

Onlangs heeft zich daar een derde fenomeen aan toegevoegd. Velen worden aangezogen door de grootheid van Brussel als toekomstige hoofdstad van Europa. Zij komen hier werken en dienen ook goed te wonen. Zij vestigen zich dan ook dikwijls daar waar het aangenaam is te wonen, waar het nog groen is. Zo treden zij niet alleen in concurrentie met de autochtonen, maar hebben zij het bijkomende voordeel dat de woonvergoedingen betaald worden door de desbetreffende werkgever omdat zij gedwongen worden elders dan hun land van herkomst te werken. Dit fenomeen doet zich overal voor, in alle steden van het land. In Vlaams Brabant rijst daarbij een sociaal probleem van concurrentie van personen die ter plaatse wonen en die een bepaalde welstand hebben verworven, maar die welstand niet in dezelfde mate kunnen valoriseren omdat zij op economisch vlak, inzake huurprijzen, grondprijzen en dergelijke niet kunnen concurreren.

Deze relatieve concurrentiedrang op de markt om woningen te bouwen of te kunnen bouwen kreeg veel aandacht en wordt onder meer bepaald door een aantal vaststaande gegevens. De gewestplannen zijn een eerste vaststaand gegeven. Op bepaalde plaatsen kan wel worden gebouwd, op andere niet.

Een tweede vast gegeven is dat per definitie een aantal goederen toebehoren aan bepaalde personen die niet geneigd zijn die goederen op de markt te gooien om ze te verkopen. Met andere woorden er ontstaat een uitwijking uit Brussel naar de randgebieden. Toch is de markt beperkt, waardoor dit spanningen veroorzaakt.

De Minister heeft in het verleden - en ik bedank hem daarvoor - de opdracht gegeven studies uit te voeren om na te gaan hoe het beleid moet kaderen in de bestaande gegevens en in de vooruitzichten van de woonbehoeften, onder meer in Vlaams Brabant. De studie De woonbehoeften in Vlaanderen in 1990-1995 en 1995-2000 is een uitstekend werk. Het bevat een aantal gegevens over de

Van Vaerenbergh

woonbehoeften en de vooruitzichten van deze woonbehoeften in Vlaanderen. Het vermeldt ook hoe men in de mate van het mogelijke zal trachten rekening te houden met deze vooruitzichten, alsook met de prognoses voor het toekomstige beleid. Ik heb dit werk goed doorgenomen en een aantal zaken daarin aangestipt. De arrondissementen Halle-Vilvoorde en Leuven trokken mijn bijzondere aandacht. De arrondissementen Halle-Vilvoorde en Leuven zijn koploper inzake de woonbehoeften. Indien zij niet de eerste plaats innemen, nemen zij op zijn minst de tweede plaats in. Uit deze studie blijkt dat de woonbehoeften in Vlaams Brabant voor de toekomst zeer groot zullen zijn.

Wij moeten nagaan of deze studie, die een aantal elementen inzake de woonbehoeften in Vlaams Brabant weergeeft, wel rekening houdt met een aantal gegevens die wij bij mekaar hebben gesprokkeld in tijdschriften en rapporten van het Nationaal Instituut voor de Statistiek en hoe men tot bepaalde prognoses voor de toekomst komt. Ik vind het fantastisch dat men in een administratieve brochure kan uitleggen hoe men voor Vlaams Brabant, Halle-Vilvoorde en Leuven, voor de toekomst rekening heeft gehouden met een aantal parameters inzake woonbehoeften.

De vraag rijst of dit wel correct is ? Kunnen de parameters die in Vlaanderen gelden ook worden toegepast in Vlaams Brabant ? Wij stellen immers vast dat de jongste jaren het aantal bouwaanvragen in Vlaams Brabant spectaculair gestegen is. In de periode 1986-1989 waren er in Halle-Vilvoorde 2.662 bouwaanvragen en in Leuven 2.299. Het aantal bouwaanvragen bedroeg dus in totaal circa 5.000, wat zeer aanzienlijk is. Volgens de prognose mogen wij de komende tien jaar 19.000 à 20.000 bouwaanvragen verwachten. De druk op de woonmarkt neemt niet alleen in Brussel maar ook in Vlaams Brabant nog steeds toe.

Men kan ook een prognose maken door de cijfers van de voorbije vijf jaar te vermenigvuldigen met tien. Het resultaat van deze prognose ver-

schilt echter aanzienlijk van het resultaat van de prognose die gebaseerd is op de parameters. Volgens deze laatste zouden er de komende tien jaar immers 20.000 woningen bijkomen terwijl men op basis van de cijfers van de voorbije vijf jaar mag verwachten dat er 49.610 woningen nodig zullen zijn de komende tien jaar. Dit verschil roept een aantal vragen en opmerkingen op.

Ten eerste, welke criteria werden in de prognose gehanteerd ?

Ten tweede, werd voldoende rekening gehouden met de realiteit ? Is er geen gevaar dat de realiteit reeds in 1991 de prognose zal achterhalen ?

Ten derde, welke maatregelen worden overwogen indien blijkt dat er een verschil is tussen de prognose en de realiteit ?

Ten vierde stellen wij vast dat ook mensen met een hoog inkomen problemen ondervinden op de woningmarkt wanneer zij geconfronteerd worden met mensen met een nog hoger inkomen. Ik kan in dit verband trouwens het voorbeeld aanhalen van de gemeente Overijse die een zeer rijke gemeente is met vrijwel geen werklozen. In mijn gemeente, Lennik, waren er enkele jaren geleden 7.600 inwoners. Op het ogenblik zijn er 8.220 inwoners en wij stellen vast dat het aantal elk jaar ongeveer met honderd toeneemt. Twee jaar geleden moest men voor grond in het centrum van de gemeente 1.250 frank betalen per vierkante meter. Uit een recent schattingsverslag blijkt dat dit nu 2.500 frank per vierkante meter is.

Vandaar mijn vraag hoe men de concurrentiepositie van de Vlaams Brabanders op de markt kan waarborgen teneinde voor een stuk grond te vrijwaren.

Meent de Vlaamse Regering niet dat in verband met het woonruimtedecreet dat ik van mijn voorganger heb overgenomen maatregelen moeten worden getroffen ? U heeft daarover in de pers reeds enkele aspecten naar voren gebracht. U heeft bevestigd dat er een probleem is en dat er naar een oplossing moet worden gestreefd.

Wij wachten de besluiten af van de Commissie die door de Vlaamse Executieve is opgericht in verband met het woonbeleid in Vlaams Brabant.

Gaarne, mijnheer de Minister, wou ik echter reeds nu uw aandacht vestigen op deze problematiek.

De Voorzitter : Mevrouw Neyts-Uytbroeck heeft het woord.

Mevrouw A. Neyts-Uytbroeck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, geboren en getogen te Brussel uit een Brabantse vader en een Limburgse moeder, ben ik al heel mijn leven lang geboeid door de banden, de spanningen, de gelijkenissen en de contrasten, tussen Brussel dat ik altijd heb ervaren als een grote stad, Tienen en Sint-Truiden die ik ook altijd steden heb gevonden en de verschillende Brabantse en Limburgse dorpen waarvan mijn grootouders afkomstig waren en waar nu nog steeds familie woont. Precies die verscheidenheid heeft mij geboeid. Ik zou die dan ook niet graag verloren zien gaan.

Alle collega's van mijn fractie hebben gelijkaardige bindingen met het gebied waar zij en hun families zijn opgegroeid en zijn evenzeer gehecht aan een behoedzaam en zorgzaam omgaan met de Vlaamse ruimte.

Vlaanderen is niet erg groot en vormt daarenboven sinds eeuwen één van de drukst bewoonde, één van de dichtst bevolkte gebieden van Europa en zelfs van de ganse wereld. Deze beperktheid van de beschikbare oppervlakte en deze hoge dichtheid van bevolking verklaren waarom de druk op de beschikbare ruimte zo groot is. Op zich is deze problematiek al voldoende complex, maar in het centrale landsgedeelte hebben we ook nog te maken met het naast elkaar bestaan van verschillende taalgebieden en verschillende politieke en administratieve entiteiten, wat voor extra spanningen zorgt.

Als verkozenen van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde ben ik me daarvan zeer scherp bewust. Ik mag er misschien aan herinneren dat ik in 1985 een boekje heb geschreven over deze problematiek. Het draagt

Neyts-Uytbroeck

de titel Tussen Halle en Vilvoorde en het is inmiddels nagenoeg uitgeput, zodat niemand hoeft te denken dat ik hier slukreclame sta te maken.

Collega Van Vaerenbergh stelt in zijn interpellatie dat het aantal bouwvergunningen voor nieuwe woningen zowel in Halle-Vilvoorde als in Leuven de prognoses van de administratie Huisvesting ruim heeft overtroffen. Op zijn beurt maakt hij prognoses voor het komende decennium, en vraagt vervolgens maatregelen om te voorkomen dat, ik citeer, de bouw-prijzen niet nog meer uit de pan zouden swingen, en dat de Vlaams Brabanders nog de mogelijkheid zouden hebben om in eigen streek en in eigen gemeente een betaalbare grond, woning of huurwoning te vinden. Daarbij voegt hij meteen de vraag of een vestigingsregeling, gebaseerd op het principe van de dorpsbinding gekoppeld aan een woonvergunning, zich niet opdringt.

Met die laatste vraag loopt onze collega in feite vooruit op het debat dat zal worden gevoerd rond het voorstel van decreet dat onze zeer betreunde collega Vervaeke samen met collega Suykerbuyk heeft ingediend en dat er precies toe strekt aan de Vlaamse gemeenteraden en colleges de mogelijkheid te geven de woonvergunningen te contingeren.

Mijn fractie zal op dit voorstel uitgebreid en grondig ingaan, maar ik wil toch nu reeds aanduiden dat het in zijn huidige vorm bij ons op onoverkomelijke bezwaren stuit.

Een woonvergunning is inderdaad iets helemaal anders dan een bouwvergunning. Deze laatste regelt de wijze waarop grond al dan niet mag ingenomen worden, en maakt daarbij geen onderscheid naargelang de personen die een aanvraag tot vergunning indienen. Of een bouwvergunning geweigerd of toegestaan wordt, hangt met andere woorden niet af van de identiteit van de aanvrager, maar hangt af van de vraag of de geplande bouw al dan niet overeenstemt met de stedenbouwkundige en planologische voorschriften.

Een woonvergunning echter heeft wel alles te maken met de identiteit van de aanvrager, en dat vinden wij op etisch vlak alleen al problematisch.

Wij koesteren weinig sympathie, en dat is zacht uitgedrukt, voor bijvoorbeeld die New-Yorkse condominiums waar het eigenaarssyndicaat beslist of een kandidaat-koper wel toegelaten kan worden tot een appartement, en al evenmin voor Mediterraane reservaten voor sjieke lui waar in feite, zoniet in rechte, precies hetzelfde gebeurt.

U zal tegenwerpen dat u met uw voorstel precies het tegenovergestelde beoogt, maar het mechanisme is niettemin wel degelijk precies hetzelfde, te weten een mechanisme van zelfbeveiliging door uitsluiting en afstoting.

Ik zei het al, mijn fractie zal hier ten gronde nog uitvoerig op terugkomen wanneer het debat zich zal toespitsen op het voorstel.

Thans wil ik reageren op de politieke context waarin de interpellatie van onze collega van de Volksunie moet geplaatst worden.

Uw partij, collega, zal met nagenoeg lege handen naar de Vlaamse kiezer moeten gaan. De faciliteiten hebt u, al uw kiesbeloften ten spijt, niet afgeschaft, maar integendeel grondwettelijk vergrendeld. U hebt ingestemd met een wijziging van het politieke systeem van de zes randgemeenten en van Voeren waarbij de politieke macht van de Franstaligen bestendigd wordt.

In Brussel hebt u ingestemd met de institutionele minorisering van de Brusselse Vlamingen en met schijnbevoegdheden voor uw eigen gewestelijke Staatssecretaris. Van uw verder institutioneel en communautair programma zal voor de volgende verkiezingen niets meer in huis komen. Men zou voor minder krampachtig naar een nieuw strijdpunt beginnen te zoeken. U meent dat gevonden te hebben in Vlaams Brabant.

Om dat strijdpunt kracht bij te zet-

ten, en om uw recente toegevingen te doen vergeven, loopt u nu mee met xenofobe anti-Brusselse en anti-Europese nostalgiekelingen. De kleine opkomst van zondag jongstleden spreekt echter boekdelen : de xenofobe boodschap wekt een afkeer die groter is dan de terechte zorg om een zo harmonieus mogelijke evolutie van Vlaams Brabant en Vlaanderen.

Deze zorg heeft geen slogans van doen, en evenmin ondoordachte beperkingen van de vrijheid van vestiging. Zij moet stouwen op een complementair beleid van woonkernvernieuwing in steden en gemeenten, dat volgens ons enkel maar in partnerschap met de privé-sector voldoende snel op gang kan komen ; op het verlenen van voorrang voor sociale woningbouw aan die gebieden waar de druk van de vraag het grootst is. Tenslotte moet er voor gezorgd worden dat er voldoende aanbod voorhanden is om de druk op de prijzen binnen aanvaardbare perken te houden.

Uiteindelijk moeten we ook inzien dat wij Vlamingen grote verbruikers van ruimte zijn. De eigen woongelegenheden, al dan niet in eigendom, is hier meer dan heilig, en we wonen graag ruim. Ook daardoor is de druk op de beschikbare ruimte groot.

Om te besluiten wil ik de hoop uitspreken dat over dit alles een ruim en eerlijk debat zal kunnen worden gevoerd, los van electorale en andere vooringenomenheden. (*Applaus*)

De Voorzitter : De heer Janzegers heeft het woord.

De heer G. Janzegers (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, meer in het bijzonder aan de heer Van Vaerenbergh zou ik willen zeggen dat deze problematiek al heel wat jaren bestaat. Uit mijn studentenjaren herinner ik mij nog goed de zaak aangaande de beruchte driehoek van Woitrin, tussen Brussel, Leuven en Waver.

De jongste betoging rond het probleem Vlaams Brabant toont nogmaals aan dat er iets schort aan de manier waarop sommigen met die problematiek omgaan.

Janzegers

Als kind ben ik vanuit het Hageland — dus als migrantenkind — in Machelen gaan wonen, toen een dorp met een eigen gezicht en een eigen dorpsleven. Nu zijn de bossen en weilanden tussen Haren-Buda en Peutiebos ingenomen door fabrieken, distributiebedrijven en een kazerne, de landbouwgronden in het oosten vielen ten prooi aan de uitbreiding van de luchthaven en de bouw van autosnelwegen, het dorp tenslotte wordt nu doorkruist door drie autosnelwegen en het dorpscentrum is nu een parkeerterrein omzoomd door zielloze en banale nieuwbouw.

Datzelfde verhaal is in meer of mindere mate toepasbaar op heel wat Brabantse dorpen die rond Brussel liggen. Jarenlang reeds is de soms zeer-nefaste invloed van Brussel op haar hinterland het voorwerp van protest, voorstellen en werkgroepen, maar op het terrein gaat de verloederding verder. Van het Brabantse heuvelland, van de Brabants-Bourgondische sfeer blijft niet veel meer over. Terecht is er het gevoel van vervreemding, van te wonen in een streek die onleefbaar en onbetaalbaar wordt voor de gewone man, van te stikken in het lawaai en de uitlaatgassen van de files op alle wegen. Open ruimten, bossen en de horizon vallen ten prooi aan allerlei promotoren van beton of elitaire vermaken voor de bestaande of toekomstige zogenaamde Eurocraten. Vlaams Brabant, maar ook Romaans of Waals Brabant ondergaan een interne kolonisatie en dreigen ten onder te gaan als een soort *aire de service* voor de toekomstige hoofdstad van Europa. In naam van Europa lijkt alles toegelaten : nieuwe autowegen, de TGV, uitbreiding van de luchthaven, nieuwe industriezones, enzovoort. De inboorlingen draaien er voor op met hun woon-, werk- en leefmilieu. Toch zijn het sommige van dezelfde inboorlingen die verantwoordelijk zijn voor deze toestanden. Vroeger was het de verfransing die men bestreed, nu de europeanisering. Maar het waren en zijn de grondeigenaars die omwille van het gewin hun gronden laten verkavelen en verkopen aan de meestbiedenden, vaak via Vlaamse immobielmaatschappijen.

Slechts 1 op 20 inwoners van Vlaams Brabant is niet van Belgische nationaliteit en het zijn niet allemaal villabewoners.

Wij dringen dan ook aan op concrete maatregelen die de bewoners beschermen wat de kwaliteit van hun welzijn, van hun woon-, werk- en leefmilieu betreft. Hierover dient zo vlug mogelijk een breed debat te starten, met alle betrokkenen.

Ik sluit mij dus graag aan bij de derde en vierde vraag van de heer Van Vaerenbergh. Zijn eerste twee vragen zijn louter informatief. Wat de vijfde vraag betreft, hieromtrent hebben ook wij heel wat bezwaren tegen het principe van de woonvergunning.

Elementen in het debat die ons belangrijk lijken zijn onder meer een overheidsbeleid dat de ruimtelijke ordening ernstig neemt en de open ruimten niet maximaal, maar integraal beschermt, een moratorium dus op de open ruimten. Ik verwijs hierbij naar de schriftelijke vragen van collega's Sleecx, Van Vaerenbergh en van mezelf van 10 en 11 januari jongstleden. Er moet nu paal en perk worden gesteld aan mogelijke wijzigingen in het gewestplan om promotoren van luxeverkavelingen, golfterreinen en dergelijke ter wille te zijn. Ik heb moeite met het antwoord van de Minister op mijn stelling dat er nu al zes golfterreinen vlak naast mekaar liggen tussen Melsbroek en Overijse, dat dit dan wijst op een reële behoefte. Zo kunnen vele behoeften planologisch worden ingevuld. Genoeg is genoeg !

Wat het huisvestingsbeleid en de verkavelingen betreft zijn er andere mogelijkheden dan louter een discriminatie op basis van nationaliteit en werkplaats : naast integratiefaciliteiten zoals taalcurssussen, het betrekken bij het dorpsleven — ik denk hier aan wat gebeurt in de wijk Armen daal te Kortenberg, waar heel wat vreemdelingen wonen die Nederlands leren en zich integreren in het dorpsleven — kan een sociaal beleid de mensen stimuleren om ter plaatse te blijven. Dit is vooral de taak van de gemeenten doch er dient ook een stimulans te komen vanwege de overheid onder de vorm van sociale verkavelingen of beter nog van premies

omdat verkavelingen vaak los van het dorp staan en de bewoners ervan vaak uit gezinnen van dezelfde leeftijd bestaan. In het begin heeft men dan behoefte aan een kleuterschool, later dient dan een bejaardentehuis te worden opgericht. Waarom grijpt de overheid niet in op de belastingvrijstellingen die bepaalde categorieën krijgen, waardoor zij gemakkelijk hoge huren of hoge grondprijzen kunnen betalen ?

Een laatste element is de decentralisatie. Zoals wij vroeger reeds hebben gezegd kan Brussel gerust één van de hoofdsteden van Europa zijn. Moeten alle diensten nu naar Brussel worden overgebracht ? Hetzelfde geldt voor de vele diensten van de Vlaamse Regering. Wij pleiten dus voor decentralisatie waardoor er een ontlasting van de druk op Brussel kan plaatshebben.

Kortom, wij kunnen de vraag van de lokale bevolking naar de leefbaarheid en de betaalbaarheid van het wonen op hun dorp niet meer naast ons leggen. De oplossing hangt evenwel niet af van goedkope slogans die aan de oorzaken voorbijgaan, tenzij men van die taal) en staatsgrens een Ijzeren Gordijn wil maken. (*Applaus*)

De Voorzitter : Mevrouw Duroi-Vanhelmont heeft het woord.

Mevrouw A. Duroi-Vanhelmont (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, de problematiek van de woonbehoeften in Vlaams Brabant houdt alle Vlaamse politieke partijen bezig. De SP heeft nochtans andere uitgangspunten. Ik zou willen verwijzen naar de vergelijking die collega Van Vaerenbergh maakt betreffende het aantal afgeleverde bouwvergunningen tussen 1986 en 1989 met de cijfers uit de woonbehoeftenstudie van de administratie. Ik wil hierbij enkele bemerkingen maken.

Ik meen dat de woonbehoeftenstudie van de administratie voor Huisvesting het gevolg is van een raming op basis van allerlei gedetailleerde gegevens, zoals de bevolkingsvooruitzichten van het Nationaal Instituut voor de Statistiek, de voorspelde gezins-

Duroi-Vanhelmont

verdunding of de-cohabitatie, de woningsituatiereserve, enzovoort. In die zin is de voorspellende waarde van de woonbehoefte groter dan de nogal ruwe maatstaf van de aangevraagde bouwvergunningen. Ik zou willen waarschuwen voor voorzichtigheid inzake de indicator bouwvergunningen. Niet alle aanvragen worden immers toegestaan en niet alle toegestane woningen worden gerealiseerd. Er zit dus automatisch een zekere overschatting in. Bovendien is deze indicator zeer conjunctuurgevoelig; de laatste jaren is er sprake van een inhaalvraag na de laagconjunctuur van het begin van de jaren tachtig en het is dus gevaarlijk om deze aanvragen lineair door te trekken naar de toekomst.

Anderzijds moet men de vraag stellen of en in welke mate de bevolkingsvooruitzichten van het NIS rekening houden met de stijging van de niet-Belgische bevolking, bijvoorbeeld door immigratie, en met de afbouw van het aantal woningen in Brussel door de toename van de kantoorruimten. Dit is niet op te maken uit de studie van de administratie en het is niet duidelijk dat deze fenomenen voor Vlaams Brabant ernstige gevolgen hebben. Een specifiek onderzoek voor Vlaams Brabant dat met deze verschijnselen rekening houdt, is dan ook aangewezen.

Een ander belangrijk beleidsmatig aspect van deze vergelijking is het feit dat de woonbehoeftestudie van de administratie ook rekening houdt met het opnieuw gebruiken van bestaande woningen en zo ook de leegstand bij de behoeftestudie betreft. Hierdoor sluit deze studie aan bij de beleidsopties van alle Vlaamse Regeringen, namelijk niet onnodig bijkomende woningen bouwen en zo de open ruimte maximaal sparen. Opvallend is trouwens dat het cijfer van de behoeftestudie waarmee de interpellant werkt, 11.702 nieuwe woningen representeert. Daarnaast is er volgens deze studie nog behoefte aan nieuwbouw na sloop van verkrotte woningen en behoefte aan nieuwbouw.

Dit alles toont aan dat een meer ge-

nuanceerde kijk op de problematiek zeker is aangewezen, zonder dat we het probleem zelf willen ontkennen. Op het terrein is dit probleem trouwens goed voelbaar.

Tweede bemerking naar de suggestie van collega Van Vaerenbergh om een vestigingsregeling in te stellen.

Persoonlijk meen ik dat dit een gevaarlijke evolutie is, die snel dreigt af te glijden naar xenofobie en racisme. Hoe valt dit te rijmen met de functie van Brussel als hoofdstad van Europa? Wij moeten weten wat wij willen.

Er zijn bovendien ook tal van praktische bezwaren. Zo is de Vlaamse Regering niet voor alle aspecten bevoegd en is er ook de mogelijkheid om naar het Arbitragehof te stappen. Wie zal daar gebruik van maken? Vanzelfsprekend de **faciliteitenge**meenten om hun franstaligheid uit te breiden.

De SP ziet meer heil in sociale woningbouw en een sociaal **grondbe**leid, waarbij het mogelijk is om het in een gemeente wonen te laten meetellen bij het bepalen van de prioriteit bij de toewijzing.

Ik meen dat de Executieve bijkomende beleidsmaatregelen moet treffen. Er is in heel Vlaanderen een behoefte aan bijkomende sociale (huur)woningen. Voor de begroting 1991 is hierbij al een eerste stap gezet in de vorm van extra kredieten voor sociale huurwoningen van 1,5 miljard. Het grote voordeel van de directe investeringen (de huursector en de groepsbouw) vanwege de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) is trouwens dat de overheid op deze manier rechtstreeks een greep heeft op de plaats waar gebouwd wordt – dat is belangrijk – in tegenstelling tot de individuele lening, waarbij het initiatief uitgaat van de individuele bouwheer. Hierbij verwijs ik naar de individuele leningen van de VHM en van het Vlaamse Woningfonds. Wij dringen er dan ook op aan dat, bij de programmering van de VHM, Vlaams Brabant een belangrijk deel krijgt en dat de kredieten voor deze sector verder worden verhoogd.

Daarnaast zouden er juridische en financiële instrumenten moeten gecreëerd worden om een sociaal grondbeleid te voeren.

Wij vinden dat de schaarse middelen, vooral in de sociale huursector, moeten worden besteed omdat daar de nood het hoogst is. Als Vlaanderen Vlaams Brabant Vlaams wil behouden zal het wel moeten beseffen dat er hiervoor heel wat geld nodig zal zijn. Dit moet dan gebeuren door de verhoging van de middelen van de begroting Huisvesting en Ruimtelijke Ordening. (*Applaus bij de leden van de SP*).

De Voorzitter : De heer Jos Bosmans heeft het woord.

De heer Jos Bosmans (*op de tribune*) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh komt net op tijd, of misschien zelfs te laat, want iedereen weet dat het probleem van de huisvesting in Vlaams Brabant de laatste jaren in versnelde en versterkte mate in de actualiteit is gekomen.

Ik sluit mij aan bij de bekommernissen die door een aantal collega's zijn geuit. Ik zelf wil het probleem vooral situeren in het arrondissement Leuven. De gemeenten rond Brussel ervaren de gevolgen van de economische groei van Brussel het sterkst, maar de effecten hiervan deinen de laatste twee jaren zeer sterk uit naar het arrondissement Leuven. Heel Brabant ondergaat de migratiebeweging die vanuit Brussel op gang is gekomen.

Wij zijn gekant tegen de anti-Europese hetze die de laatste weken door sommigen werd gevoerd. Wij hopen dat Brussel de hoofdstad van de Europese Gemeenschap wordt en dat de belangrijkste Europese Instellingen zich definitief in Brussel zullen vestigen. Wij zijn het niet eens met degenen die zich kanten tegen de Eurocraten en die hen brandmerken als de onvoorwaardelijke schuldigen van het gerezen probleem. Toch willen wij beklemtonen dat het europeïseringsproces moet worden begeleid door een aangepast beleid van de Vlaamse Regering. Dit beleid om van Brussel de Europese

Jos Bosmans

hoofdstad te maken, moet worden ingebed in een globaal en gecoördineerd beleid in diverse sectoren.

Cijfers aangaande de woon- en bouw-situatie in het arrondissement Leuven bewijzen dat nu en voor de toekomst een zeer ernstig probleem rijst. In dit verband verwijzen wij naar een studie van de Spaarkas An Hyp van april 1990. Ondertussen is de toestand alleen nog verergerd.

Uit de studie blijkt eveneens dat ook in het arrondissement Leuven de woonsituatie en de prijs van de woningen een zeer acuut probleem wordt. Ik citeer enkele cijfers. Voor de woonhuizen werd in 1989 ten opzichte van 1988 voor de openbare verkopeningen een prijsstijging genoteerd van 23 ten honderd. Voor de appartementen werd de laatste vijf jaar een stijging genoteerd van 115 ten honderd. Voor de studio's was er van 1987 tot 1989 een stijging van 87 ten honderd en voor kleine appartementen is er een prijsstijging van 68 ten honderd in twee jaar tijd. Deze tendens, vastgesteld in 1990, is sindsdien alleen nog maar duidelijker geworden. Het gevolg hiervan laat zich al raden. Er is inderdaad een grote uitwijking van de bevolking van de gemeenten dichtbij Brussel naar de gemeenten die verderop zijn gelegen. Vooral de jonge bevolking krijgt het moeilijk om in de eigen gemeente een woning te verwerven en aldus wordt een nieuw sociaal probleem in het leven geroepen. De lokale bevolking wordt geconfronteerd met onbetaalbare bouw- of huurprijzen en is bijgevolg verplicht uit te wijken. Vooral de minder begoeden zijn de eerste slachtoffers.

Mijnheer de Minister, wij stellen bovendien vast dat de sociale bouwmaatschappijen in heel midden Brabant de jongste jaren nauwelijks nieuwe projecten hebben gerealiseerd. Er is een enorm gebrek aan huurwoningen en de actieve sociale bouwmaatschappijen zien hun patrimonium nog inkrimpen. Door de verplichting die werd opgelegd om, wanneer een zittende huurder een sociale woning wenst te kopen, deze woning ook effectief te koop te

stellen, krimpt het huurpatrimonium jaarlijks nog in. Deze verkoop van woningen, zelfs verkocht aan een geactualiseerde kostprijs, laat de maatschappijen niet toe met deze inkomsten nieuwe sociale woningen te bouwen. Vaak bedragen de inkomsten slechts de helft van de kostprijs van de nieuwe sociale woning, wat de bouwmaatschappijen voor een onoverkomelijk probleem stelt. Juist op dit ogenblik is het dringend nodig een sociale huisvestingspolitiek te voeren en sociale kavels ter beschikking te stellen.

Het Sociaal Grondfonds, een initiatief van de heer De Seranno, zou zo snel mogelijk operationeel moeten worden.

Het is duidelijk dat de gemeenten, die op alle terreinen steeds meer taken en bijgevolg ook budgettaire lasten worden opgedrongen, niet over de nodige middelen beschikken om een dergelijke grootschalige politiek te voeren. De Vlaamse Regering zal dan ook extra middelen ter beschikking moeten stellen om gemeentelijke grondbanken aan te leggen door gronden aan te kopen of te onteigenen met het oog op sociale verkaveling.

Aan de sociale bouwmaatschappijen in Brabant moeten bijkomende financiële middelen ter beschikking worden gesteld.

Er moet een geïntegreerd beleid worden gevoerd. Ik ga akkoord met collega Janzegers waar hij het accent legt op de aspecten van het leefmilieu en de problemen van Ruimtelijke Ordening. Tussen het Hoofdstedelijk Gebied Brussel en de streek Midden Brabant moet een groene bufferzone worden bewaard en zelfs uitgebreid. Het accent moet dan ook worden gelegd op inbreidingsprojecten en op renovatie. Ook ten behoeve van de Leuvense universiteit, waar veel Vlaamse studenten studeren, moet de mogelijkheid worden gecreëerd van een aangepaste huisvesting van deze studenten. Uiteindelijk zijn zij ook het slachtoffer van de veranderingen die zich in Brussel voordoen. Wij moeten absoluut verhinderen dat Leuven de prooi wordt van speculantten.

Mijnheer de Minister, een degelijke huisvesting tegen aanvaardbare prijzen is een basisrecht van iedere burger. Dit recht beantwoordt aan een basisbehoefte. De overheid moet de nodige maatregelen treffen om dit recht te waarborgen. Het vrije spel van de markt moet worden gecorrigeerd. Wij verwachten dan ook dat de Vlaamse Regering op korte termijn de nodige maatregelen zal nemen om voor de Vlamingen in Vlaams Brabant dit woonrecht te verzekeren. *(Applaus bij de leden van de meerderheid)*

De Voorzitter : Minister Walt Niel heeft het woord.

Minister L. Walt Niel (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik ben verheugd te kunnen vaststellen dat de behandeling van deze interpellatie niet beperkt is gebleven tot alleen technische aspecten, al zal ik de heer Van Vaerenbergh op al zijn technische vragen antwoord geven. Alle sprekers hebben ertoe bijgedragen om de discussie te verruimen en het geheel van de problematiek van Vlaams Brabant te behandelen.

Deze interpellatie komt op tijd, of misschien te laat. Het probleem is trouwens ouder dan vandaag. Het werd 10 à 15 jaar geleden reeds behandeld toen plots, als het ware in een opwelling, nodig werd geoordeeld holderdeholder een Groene Gordel te creëren om het eigen Vlaams karakter van Vlaams Brabant te bewaren, zonder daaraan steeds de nodige juridische zorg te besteden. Dat bewijst hoe de Vlaamse politici, zonder onderscheid van kleur, hierover toen reeds bekommerd waren.

Bij de behandeling van de problematiek van Vlaams Brabant werd toch wel het een en het ander over het hoofd gezien. Ik heb er reeds op gewezen dat er ook sociaal-economische aspecten aan verbonden zijn. Het is een sociologisch verschijnsel dat ook welgestelde Vlamingen graag een mooi perceel grond kopen in de rand rond Brussel en daarop een overeenstemmende woning willen bouwen. De heer Van Vaerenbergh, die burgemeester is van Lennik, weet zeer goed wat ik bedoel. Op zichzelf

Waltiel

is daar niets verkeerd aan, maar men moet wel beseffen dat door de toename van de vraag de druk op de grondprijzen en de prijzen van de woningen niet alleen komt van Eurocraten of vreemde investeerders, maar ook van onze eigen mensen.

Een eigenaar die om één of andere reden percelen grond verkoopt kan niet kwalijk worden genomen dat hij daarvoor de beste prijs wil halen. Het eigendomsrecht betekent ook iets als het niet in strijd is met het algemeen belang. Om dat te beweren hoeft men geen ultra-conservatief te zijn. Zonder eigendomsrecht zouden wij terecht kunnen komen in Oost-Europese situaties.

Behalve de sociaal-economische gegevens zijn er ook nog andere redenen.

Mevrouw Neyts heeft erop gealludeerd dat heel de regeling van de faciliteiten een zware hindernis betekent voor het aanzuiveren van het gebied rond Brussel en voor het bewaren van het Vlaams karakter van bepaalde gemeenten. Ik denk dat de benadering van mevrouw Neyts juist is.

Ik zal niet verder ingaan op wat in het verleden is gebeurd, maar men moet niet van mij verwachten dat ik hic ad nunc met bepaalde oplossingen voor de dag kom inzake het probleem Vlaams Brabant.

In opdracht van de Vlaamse Executieve werd onder mijn leiding een werkgroep opgericht om het probleem van de grondprijzen en van de hiermede gepaard gaande verfransingsdruk ongedaan te maken of te verminderen. In de eerste plaats dient deze werkgroep een globaal voorstel over de ruimtelijke ordening en de huisvesting van Vlaams Brabant te onderzoeken. Tegen eind mei hoop ik aan de hand van de resoluties van deze werkgroep een dynamisch actieplan aan de Executieve te kunnen voorleggen.

Meermaals werd verwezen naar de Groene Gordel. Ieder jaar grijpt in september een manifestatie plaats die

de Groene Gordel als voorwerp heeft, met name wanneer in Brussel wordt gegordeld. Het feit dat de afspraken ter zake niet werden geëerbiedigd heeft de doelmatigheid van deze groene gordel zwaar ondermijnd. Daarenboven verwijs ik naar de 54 vernietigingsarresten van de Raad van State uit hoofde van de niet correcte naleving van de procedure. Onlangs werden voorstellen geformuleerd deze groene gordel uit te breiden, in de veronderstelling evenwel dat hij zou hersteld zijn. Daardoor zouden wij het probleem enkel maar verplaatsen en verergeren. Enerzijds zouden gebieden en gemeenten, zoals Leuven, Mechelen, Antwerpen, Aalst en Ninove, enzovoort, in de eerste plaats worden bedreigd. Op die wijze zou ook de schaarste aan gronden worden vergroot wat een overeenkomstige druk op de grondprijzen voor gevolg heeft. Wat zal men doen met de eventuele miljarden voor planschade ?

Men mag ook niet over het hoofd zien dat de huidige situatie in Brussel werd veroorzaakt door haar roeping tot administratieve en economische hoofdstad van Europa. Enkele jaren geleden werd de Europese vocatie van onze hoofdstad door iedereen toegejuicht. Op dit ogenblik wordt in Europese kringen nog steeds geredetwist over het feit of Brussel al dan niet de hoofdstad van Europa zal worden. Wat thans gebeurt, was trouwens te voorzien. Wij dragen nu de gevolgen van de beslissing, die enkele jaren geleden werd genomen, met name het aantrekken van zoveel mogelijk Europese instellingen en ambtenaren.

Op het vlak van de grondprijzen moeten wij er rekening mee houden dat de stijging ervan voortvloeit uit de schaarste aan bouwgronden. Het volume bouwgronden — wat u, mijnheer Van Vaerenbergh, een vast gegeven heeft genoemd — is een gevolg van de opstelling van de **gewestplannen** en is dus volgens mij geen vast gegeven. In een herziening van bepaalde gewestplannen kan ter zake een oplossing worden gevonden, waarvoor ik niet pleit,

integendeel. In mijn kantoor hangt de leuze : Behoudt het gewestplan. Men mag in dit verband niet vergeten dat de gewestplannen destijds werden opgesteld om te voldoen aan de behoefte aan kleine en middelgrote woningen.

Uit de studie van AN-HYP blijkt dat in Leuven de prijzen voor woonhuizen deze van Halle-Vilvoorde overtreffen. Ook in Mechelen en Hasselt zijn de prijzen gestegen, net zoals in alle steden van enig belang. Ik was trouwens verbaasd vast te stellen dat Leuven en Mechelen de spits afbijten inzake de stijgende prijzen van bouwgronden, appartementen en woningen. Ook in de periferie van steden van andere landen die een administratieve en economische pool vormen, zoals Londen, Parijs en Frankfurt, Tokio en Hongkong zijn de prijzen uit de pan gerezen. Hiermee vergeleken behoort Brussel nog tot de spotgoedkope steden.

Men moet weten wat men wil : als de nationale en Vlaamse Regeringen wensen af te zien van het streven, Brussel hoofdstad van Europa, dan moeten zij daar naar handelen. Men kan toch geen Europees ambtenaar vragen dat hij in Brussel werkt, maar zich vestigt in Noord-Frankrijk of in Keulen. Dan moeten wij ook onze Ministers en burgemeesters die in Japan, in de Verenigde Staten of elders vreemde investeerders aantrekken, thuis houden. Dan moeten wij onze 7 of 8 Vlaamse prospectoren werk bezorgen aan het home front, en niet in den vreemde.

Elke spreker concludeerde dat prioriteit moet worden gezorgd voor de promotie, bevordering en uitbreiding van de sociale woningbouw, ten bate van de Vlamingen. Dames en heren, ik denk hier veel meer aan een systeem van positieve discriminatie, dan aan een negatieve opstelling ten aanzien van enkelingen.

Zonder vooruit te willen lopen op de conclusies van de bovengenoemde interkabinettenwerkgroep heb ik de idee geformuleerd om, naar analogie van woonnoodgebieden, bepaalde zones bij besluit of decreet af te bakken die als beschermd Vlaams gebied kunnen worden beschouwd.

Waltiel

Voor deze gebieden kunnen initiatieven worden ontwikkeld die rechtstreeks de sociale woningbouw, en bijgevolg de Vlamingen, maar ook de middelgrote woningbouw ten goede komen. Al te vaak wordt immers vergeten dat ook de middelgrote inkomens die dus de grens van 850.000 frank per jaar, plus 40.000 frank per kind ten laste overschrijden, evenmin de huidige bouwrijzen in Vlaams Brabant kunnen betalen. Het beheer van deze zones zou, waar dat kan, moeten worden toevertrouwd aan de organisaties of verenigingen die verantwoordelijkheid voor de toewijzing van de kavels en de woningen dragen. Deze denkplaatse zal deel uitmaken van het dossier.

Daarenboven bepleit ik — niemand heeft daarover tot nu toe gesproken — een maximale benutting van de reserve aan bouwgronden die eigendom zijn van openbare instellingen, gemeenten, OCMW's en de bouwmaatschappijen en intercommunales. Ik herinner eraan dat enkel in Vlaams Brabant een reserve bestaat van meer dan 2.000 percelen bouwgronden in handen van openbare instellingen en bouwmaatschappijen.

Vooraleer wij het zeer ver gaan zoeken laten wij eerst eens die reserves aanspreken en die percelen mobiliseren voor het doel dat wij voor ogen hebben.

Ziedaar enkele bedenkingen die ik aan de werkgroep als discussiepunten heb meegegeven. Ik kan u verzekeren dat ik met belangstelling uitkijk naar het resultaat van de desbetreffende discussies. Eén feit is zeker, wil men de politiek die ik kom te verkondigen en waarvan ik een fervent voorstander ben, los van elke electoraal opportunisme, realiseren dan zal dit vanwege de Vlaamse overheid belangrijke budgettaire inspanningen vragen. Als wij er dat niet voor over hebben, dan is alles wat wij hier zeggen praat voor de vaak. Als wij aan de mooie woorden en principes die wij voorstellen niet de concrete consequenties van de inspanningen op allerlei vlakken binden, dan moeten wij niet verder praten. Ik denk dat om een effectief grondbeleid te voe-

ren zoals ik het daarnet heb geschetst, enkel reeds voor de randgemeenten, bedragen van 3 à 4 miljard niet overdreven zijn. Dat is veel, maar wij moeten weten wat wij willen.

Vlaams Brabant is nog niet verloren, mijnheer Janzegers. In uw bedenkingen over de sfeer in Vlaams Brabant heb ik een bepaalde nostalgie gehoord. Ik nodig u uit om eens een zondag in het mooie Pajottenland door te brengen waar u de hele sfeer van zoveel jaren geleden zult terugvinden.

Ik zal thans antwoorden op de vragen die de heer Van Vaerenbergh heeft gesteld. Uw eerste vraag heeft betrekking op de criteria waarop het bestuur Woonbeleid zich heeft gebaseerd om tot deze vaststellingen te komen. Welnu, men heeft zich gesteund op de raming van de aangroei van het aantal particuliere gezinnen op basis van de arrondissementele bevolkingsvooruitzichten van het Nationaal Instituut voor de Statistiek 1990-1995-2000 en op de raming van de evolutie van de gemiddelde gezinsgrootte door middel van een niet-lineaire regressieberekening. Dat klinkt zeer geleerd, maar in feit is dat de gemiddelde gezinsgrootte in de toekomst projecteren. Men kan niet naar nul komen. Op een bepaald ogenblik is er dus een herstel van de curve,

Vervolgens is er een raming van de demografische woonbehoeften op basis van de aangroei der gezinnen en de vooropgestelde woningmutatiesreserve. Dit is 2 à 3 ten honderd van het aantal woningen die leeg moeten staan om de normale verhuizingen mogelijk te maken.

Bovendien is er het bepalen van de omvang en de kwaliteit van het bestaande bewoonde en leegstaande woningpatrimonium — ook iets dat kan worden gemobiliseerd — of het aantal verkrotte woningen of woningen waaraan grote herstellingen moeten worden gedaan. Via de inbreidingspolitiek en de politiek van renovatie en sanering die thans door de Vlaamse Regering als prioriteit in het huisvestingsbeleid wordt gevoerd, kan er nog heel wat worden gerecupereerd.

De bijkomende nieuwbouwbehoeften werden als volgt vastgesteld : de aangroei van de gezinnen, vermeerderd met de woningmutatiesreserve en verminderd met de leegstaande woningen te verbeteren en te vervangen en min de eventuele bovenmatige leegstand met voldoende kwaliteit. Dat geeft dan de parameter die u hebt geciteerd.

U hebt ook gevraagd of voldoende rekening werd gehouden met de in werkelijkheid afgeleverde bouwvergunningen voor de periode 1986-1989.

Mevrouw Duroi heeft er reeds op gewezen, maar in feite zijn er grondige verschillen tussen die twee methodes. U projecteert de som van het aantal bouwvergunningen in het verleden naar de toekomst. Ik denk dat de methode die door de administratie wordt toegepast op wetenschappelijk vlak waardevoller is. Ik wil u niet ontgoochelen en ik wil geen oordeel uitbrengen over de methode die u toepast, maar ik denk dat het wetenschappelijk meer verantwoord is op die manier te werk te gaan al ontbreken er daarin nog parameters.

De evolutie van de bouwaanvragen wordt ook bepaald door andere externe, niet-demografische ontwikkelingen, zoals de evolutie van de economische conjunctuur, de evolutie van de hypothecaire rentevoeten — 10 ten honderd is op het ogenblik de psychologische grens — de evolutie van de BTW-tarieven voor de bouw enzovoort.

— *De heer H. Suykerbuyk, Ondervoorzitter, treedt als Voorzitter op*

De cijfers waarop de interpellant zich baseert voor de raming van de woonbehoeften tot 2 000 hebben toevallig betrekking op een periode van hoogconjunctuur in de bouwnijverheid. In de periode 1986-1989 werd inderdaad een inhaalbeweging waargenomen ten opzichte van de recessieperiode in de jaren tachtig. Het is bovendien vooral in 1989 en 1990 dat de grondprijzen enorm zijn gestegen.

Tenslotte kan het aantal bouwvergunningen voor woningen als uitgangspunt een overschatting van de

Waltiel

toename van het woningbestand tot gevolg hebben. Elke bouwvergunning leidt immers niet tot effectieve bouw en het aantal werkelijk in gebruik genomen woningen moet verminderd worden met het aantal gesloopte woningen.

Een volgende vraag betreft de maatregelen die de Vlaamse Regering en de Minister meer speciaal wenst te nemen om te zorgen dat de **bouwprijzen** in Vlaams Brabant niet nog meer uit de pan zouden rijzen.

Ik kan hierop antwoorden dat het eigen Vlaams karakter van Vlaams Brabant gevrijwaard moet worden binnen het raam van het globaal Vlaams huisvestings- en grondbeleid en niet door lokale initiatieven in een enkele provincie of arrondissement. De Vlaamse Regering beoogt een nauwe samenhang van het huisvestingsbeleid met het beleid inzake ruimtelijke ordening, rekening houdend met de aspecten van het leefmilieu en de prioriteit voor de inbreidingspolitiek.

In opdracht van de Vlaamse Regering is op het ogenblik onder mijn leiding een werkgroep belast met de uitwerking van een globaal voorstel over de ruimtelijke ordening en huisvesting in Vlaams Brabant. Eind mei hopen wij besluiten te kunnen formuleren die moeten leiden tot een dynamisch actieplan.

Op de vraag welke maatregelen de Vlaamse Regering en de Minister denken te treffen om te zorgen dat de Vlaams Brabanders nog de mogelijkheid hebben om in eigen gemeenten een betaalbare grond, woning of huurwoning te vinden kan ik het volgende antwoorden.

Uit de inventaris die de administratie voor Huisvesting heeft gemaakt van de op 31 december 1988 nog beschikbare onbebouwde uitgeruste percelen die eigendom zijn van openbare instellingen of besturen — de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de **intercommunales** — en die in aanmerking komen voor sociale woningbouw, blijkt dat de grondreserve in Vlaams Brabant nog 2.096 bouwper-

celen bedraagt waarvan 779 in Halle-Vilvoorde en 1.317 in Leuven. Met deze reserve zou de woonbehoefte tot 1995 grotendeels beantwoord kunnen worden. Bij de programma's van sociale woningbouwprojecten in het kader van subsidie-aanvragen volgens artikel 80 van de huisvestingscode wordt, wanneer deze gronden aansluiten bij bestaande woonkernen, absolute prioriteit gegeven aan de realisatie van deze projecten en wordt in een maximale subsidiëring voorzien.

Dan werd nog het probleem opgeworpen van de woonvergunning waarop ik thans niet dieper wens in te gaan. Vorige dinsdag besprak de Commissie het desbetreffende voorstel van de heer Van Vaerenbergh dat hij heeft overgenomen van wijlen de heer Vervaeke. Ik heb grondige bezwaren tegen dit voorstel zoals u inmiddels wel te weten bent gekomen, maar voorlopig ga ik niet in op de inhoud ervan, noch op het advies dat wordt gevraagd aan de Raad van State omdat ik meen dat wij de prerogatieven van de Commissie ter zake moeten respecteren.

Tot daar, collega's, het antwoord dat ik vandaag kan geven in verband met heel deze problematiek. Ik hoop voldoende te hebben geantwoord op de technische vragen. Het politieke probleem zal natuurlijk op 31 mei weer volop aan de orde zijn. (*Applaus*)

De Voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer E. Van Vaerenbergh : Mijnheer de Voorzitter, ik dank de Minister voor zijn omstandig antwoord alsmede de verschillende sprekers die zich bij mijn interpellatie hebben aangesloten. Ik ben ervan overtuigd dat hun suggesties belangrijk zullen zijn voor de discussie die wij binnenkort nog over deze materie zullen voeren. Het verheugt mij dat iedereen hier het woonprobleem in Vlaams Brabant erkent en ik doe dan ook een oproep opdat het beleid ter zake een aantal maatregelen zou nemen. De suggesties die de Minister heeft gedaan zouden voor de toekomst een begin van oplossing aan dit probleem kunnen geven.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer J. Devolder tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de problemen binnen de rusthuissector

De Voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Devolder tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van Welzijn en Gezin, over de problemen binnen de rusthuissector.

De heer Devolder heeft het woord.

De heer J. Devolder (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, de vergrijzing van onze bevolking is een vaststaand feit en één van de grote uitdagingen waarmee onze toekomstige beleidsverantwoordelijken zullen worden geconfronteerd. Daarover is iedereen het eens. Bij de bespreking van de beleidsbrief over de zestig-plussers hebben alle fracties deze uitdaging onderschreven en hun zienswijze hieromtrent duidelijk gemaakt.

Voor de PVV-fractie is het duidelijk dat via interne begrotingsverschuivingen middelen kunnen worden vrijgemaakt voor de financiering van het bejaardenbeleid. Tijdens de bespreking van de beleidsbrief hebben wij er bijvoorbeeld op gewezen dat een verschuiving van de sector kind en gezin naar de bejaardensector voor onze fractie voor de hand lag.

Wij vinden het ook essentieel dat alle belemmeringen ten opzichte van de privé-sector, de privé-profitsector zoals sommigen hem volgens ons misleidend noemen, worden opgeheven. Een cijfervoorbeeld zal duidelijk maken wat ik met misleidend bedoel. Ik neem het geval van een bejaardentehuis met 50 valide bewoners en 50 hulpbehoevende bewoners.

Als wij veronderstellen dat de kosten identiek zijn bekomen wij reeds in de investeringsfase een aantal verschillen. Gemakkelijkshalve nemen

Devolder

wij in ons voorbeeld een bedrag van 100 miljoen. De zuivere privé-sector betaalt natuurlijk de volle 100 miljoen. Men houdt rekening met een intrest lopende over 20 jaar aan 10 ten honderd en afschrijvingen op basis van 1/30. Aan de OCMW-sector of de VZW-sector, waarin Caritas toch een belangrijk aandeel heeft, wordt een subsidie van 60 ten honderd toegekend. In plaats van 100 miljoen schrijven wij hier dus 40 miljoen in. Men heeft dan ook nog een rentesubsidie van 2 procent. Zij betalen dus 8 procent in plaats van 10 ten honderd. De afschrijving is dezelfde. Zo komt men op jaarbasis voor de loutere privé-sector aan een intrest van 10 miljoen, een aflossing van kapitaal van 5 miljoen en afschrijvingen voor 3,3 miljoen. Voor de OCMW-sector of de Caritas-sector bedraagt de afschrijving, berekend op een veel kleiner bedrag, 1,3 miljoen, de aflossing op kapitaal 2 miljoen en de intrest 3,2 miljoen.

Als wij het verschil berekenen op 20 jaar komen wij tot — volgens ons — onthutsende cijfers. De privé-sector moet voor aflossingen, afschrijvingen en rente voor het hoger geciteerde project 271 miljoen neertellen; de andere sector, waartoe OCMW en Caritas behoren, slechts 108 miljoen. Mijnheer de Minister, men vertrekt hier dus met een duidelijk verschil van 163 miljoen. Op jaarbasis, berekend over 20 jaar, is dat 8.150 miljoen frank.

Men moet dan ook nog rekening houden met inkomstenverschillen. Bij de erkende instellingen komt het RIZIV per dag 90 frank tussen voor valide bewoners en 1.153 frank voor hulpbehoevenden. Toegepast op mijn voorbeeld van 50 valide en 50 hulpbehoevende bewoners in een erkende instelling betekent dat 21 miljoen. Bij de niet-erkende instellingen bedraagt de tussenkomst van het RIZIV voor valide bewoners 90 frank en voor hulpbehoevenden 480 frank. Voor de privé-instelling betekent dit 9,8 miljoen, zijnde een jaarlijks verschil van 10,5 miljoen.

Mijnheer de Minister, collega's, het is ook geweten dat alleen privé-in-

stellingen te kampen hebben met problemen van erkenning en dit brengt voor sommigen een jaarlijkse meeruitgave mee. Voor het typische geval dat ik hier bespreek betekent dat 18,5 miljoen die moeten worden gec recupereerd ten koste van de bewoners. Wij durven dan ook stellen dat de voordelig gesubsidieerden in feite aan de helft van de prijs zouden moeten kunnen werken.

Wij weten dat deze Regering het privé-initiatief niet genegen is en dit voorbeeld maakt het duidelijk. Het is echter volgens ons schrijnend dat dit gebeurt in de sociale sector waartoe in het jaar 2000 een vierde van onze bevolking zal behoren.

Het moet dan ook duidelijk zijn dat wij er zeer sterk op aandringen om discriminatoire maatregelen weg te werken. Het beleid dat door de huidige meerderheid binnen de Executieve wordt gevoerd wordt gekenmerkt door een sluitende bevoordeling van welbepaalde groepen binnen de rusthuissector. Iedereen zal zich nog de recente discussie herinneren in verband met de mogelijke sluiting van een rusthuis te Lauwe. Brandend actueel is het dossier van het rusthuis De Blanke Duinen waarin op de valreep een staakt het vuren schijnt gesloten te zijn. In beide gevallen gaat het om private rusthuizen die een bevel tot sluiting van u, mijnheer de Minister, hebben gekregen, niettegenstaande het feit dat de adviesraad ter zake, zeker voor De Blanke Duinen, een andersluidend advies had uitgebracht en had gepleit voor de mogelijkheid om gedurende een jaar aanpassingen uit te voeren. Het is typerend dat de bewoners zelf nooit enige klachten hebben geformuleerd inzake de dienstverlening die zij in de instelling kregen. Dat is toch wel een verontrustende vaststelling. Deze rusthuizen behoren niet specifiek tot uw ideologische strekking. Dat is vastgesteld. Wat met dergelijke rusthuizen kan gebeuren hebben de voorbeelden uit het verdere verleden ons duidelijk gemaakt. In de omgeving van het San Diego rusthuis te Lauwe situeert zich het voorbeeld van Home Deweerdt te Menen, een privaat rusthuis dat ook op uw bevel werd gesloten. Tot een-

ieders verbazing werd het rusthuis luttele tijd nadien overgekocht en vooraleer aanpassingswerken waren geschied, heeft men het rusthuis een nieuwe vergunning verleend. Dit werd door de Minister medegegeeld.

Het is misschien nuttig er in dit verband op te wijzen dat de instantie die de gebouwen heeft overgekocht, het WI, duidelijk behoort tot de alomgekende Caritas-groep. Het is blijkbaar duidelijk dat een rusthuis met een bepaalde beheersvorm, dat niet aan de kwaliteitsvereisten beantwoordt, na een eenvoudige wisseling van beheerders, wel aan de vigerende criteria voldoet.

Een tweede voorbeeld uit het verleden dat ons leert wat er nog kan gebeuren met San Diego en De Blanke Duinen is het dossier Huize Herleving te Burcht. Ook hier ging het om een zuiver privé-initiatief. Dit rusthuis werd door de Minister gesloten en kort daarna werd het overgenomen door het OCMW van Zwijndrecht. Na de wissel was het voor de nieuwe eigenaars geen enkel probleem meer om een erkenning in de wacht te slepen, ondanks het feit dat er geen aanpassingswerken werden uitgevoerd.

Mijnheer de Minister, beide gevallen zijn kenmerkend voor uw beleid inzake de rusthuizen. Onder het mom van niet te laten sollen met een weerloze bejaardenpopulatie beveelt u de sluiting van rusthuizen. Tot weerspannige eigenaars of burgemeesters zegt u dat u het beu bent nog verder met u te laten sollen of de bejaarden te laten chanteren. De zojuist geciteerde voorbeelden bewijzen dat deze stoere verklaringen in een juiste context moeten worden geplaatst.

— *De heer L. Vanvelthoven, Voorzitter, treedt opnieuw als Voorzitter op*

Zij maken duidelijk dat u het in feite hartsgrondig beu bent, dat u nog niet alles onder controle hebt en dat u nog niet naar eigen goedgevoelen tot erkenning kan overgaan, kortom dat u in deze sector nog geen volledig monopolie heeft.

Om die redenen bedreigt u tientallen bejaardentehuizen tot sluiting en een

Devolder

gedwongen verhuis van de bewoners naar een andere instelling. Het voorbeeld van De Haan is een type-voorbeeld. Ook de bejaarden hebben via de pers hun mening naar buiten gebracht.

Mijnheer de Minister, u weet toch dat men een oude boom niet verplant. De betrokkenen zijn reeds uit hun eigen vertrouwde omgeving naar een instelling gebracht. Nu moeten zij wellicht nog eens verhuizen. Door uw opstelling heeft u heel wat bejaarden verontrust.

De heer J. Cuyvers : Mijnheer Devolder, mag ik even verwijzen naar het voorbeeld van Home Deweerdt in Menen. U geeft een beeld alsof alle rusthuizen perfect in orde zijn. In dat betrokken rusthuis waren er zulke wantoestanden dat ik inderdaad bij de Minister heb aangedrongen het huis te sluiten. Er waren zelfs gevallen van verwaarlozing.

Mijnheer Devolder, u scheert de zaken teveel over één kam. Het is niet mijn gewoonte om een CVP-minister te verdedigen maar nu geeft u een te grote zwart-wit tekening.

De heer J. Devolder : Ik zal daar kort op antwoorden, mijnheer Cuyvers. Zonder enige aanpassing heeft men onmiddellijk een nieuwe erkenning gekregen.

Minister J. Lenssens : U weet er niets van, mijnheer Devolder.

De heer J. Devolder : Dat kan u misschien gemakkelijk zeggen. Ik zal u een voorbeeld geven uit onze streek. Ik ben schepen van brandweer geweest in Brugge.

Minister J. Lenssens : Het verschil tussen u en mij is dat u zich steunt op krant artikels en dat ik mij steun op gegevens van mijn inspectiediensten. Wij zullen straks meer over die inspectiediensten zeggen.

De heer J. Devolder : Ik wil nog even in het kort het voorbeeld van Westkapelle aanhalen. Daar was er, gelukkig zonder nefaste gevolgen, een brand.

Mijnheer de Minister, ik vraag dat de Commissie van de Vlaamse Raad samen met u en misschien ook met onze collega, de heer Cuyvers van AGALEV, een bezoek brengt aan deze instelling. Wat men daar ziet spreekt voor zich. U mag zeggen dat ik er niets van weet. De Commissie zal aan de hand van dit bezoek duidelijk kunnen oordelen.

Zo kom ik tot het probleem van de inspectiediensten. Normaal gaat er aan een bevel tot sluiting van een tehuis een negatief inspectieverslag vooraf. Daarentrent rijzen heel wat vragen.

Uit de stoere taal die u heeft gebruikt ongeveer anderhalve maand geleden in de televisieuitzending Zeker Weten bleek dat het inspectieverslag van het San Diego-rusthuis tientallen negatieve punten bevatte. Volgens informatie die ons werd verstrekt moet ook dit ballonnetje worden doorgeprikt. In heel wat gevallen dient een inspectieverslag als dekmantel om rusthuizen die tot de niet-bevriende strekking behoren te sluiten.

Voor bepaalde inspecteurs is bijvoorbeeld de vraag of de menukaart wel degelijk in de gangen is aangebracht belangrijker dan de kwaliteit van de voeding zelf.

Een van de vernietigende verslagen van de inspectie die u soms gebruikt om uw plannen kracht bij te zetten, betreft het rusthuis Eureka. De labo's moeten voorzien zijn van zeep en handdoeken. Er is onvoldoende gekwalificeerd personeel, wat door de betrokkenen wordt gelogenstraft. De nachtdienst mag niet door gelijk worden verzekerd maar alleen door geschoold personeel. Dat gebeurde volgens uw verslag ook niet in dat rusthuis. Er zijn geen bewijsstukken van de bijscholing van het personeel.

Een ander inspectieverslag, dat de waarde duidelijk maakt van sommige inspectieverslagen, was dat van een rusthuis van minder dan 22 bedden, een rusthuis voor valide bejaarden in Wommel. Door een heupbreuk was een van de bewoners tijdelijk genoodzaakt zich te verplaatsen met behulp van een rolstoel. De inspec-

tie, die precies in die periode de instelling bezocht, plaatste de directie voor een drievoudige keuze : ofwel de bejaarde buitenzetten, ofwel twee verpleegkundigen extra in dienst nemen om te voldoen aan de omkadering voor een rusthuis van valide en invalide bejaarden, ofwel, en dat vind ik nog het ergste, het rusthuis sluiten.

In het geval van het San Diego-rusthuis van Lauwe moeten wij toegeven, mijnheer de Minister, dat door de uitbaters administratieve fouten werden gemaakt. Bij het van start gaan van het rusthuis in 1985 werd geen officiële aanvraag tot erkenning ingediend. De inspecteurs die in die tijd de instelling bezochten, brachten de eigenaars ook niet op de hoogte van de noodzakelijkheid hiervan. Het was eerst in 1987 dat een aanvraag tot erkenning werd ingediend. Tot juni 1990 bleef de aanvraag onbeantwoord. Op 6 september van hetzelfde jaar volgde de brief met de negatieve beslissing. Wij vinden het geen goede zaak, mijnheer de Minister, dat een brief zoveel jaren onbeantwoord blijft.

Uit de informatie die ik heb ingewonnen bleek dat het wel vaker voorkomt dat een aanvraag onnodig en verdacht lang onbeantwoord blijft liggen. Dat plaatst een privé-initiatiefnemer voor een onaangename keuze. Ofwel volgt hij de wettelijk voorgeschreven procedure niet - en dat is uiteraard niet goed te keuren - ofwel volgt hij de procedure wel, met het gevolg dat de mogelijkheid bestaat dat hij meer dan een half jaar op een antwoord moet wachten. In die periode bestaat dan nog eens het gevaar dat een latere aanvraag, maar met een initiatiefnemer van een gunstige ideologische strekking een voorkeursbehandeling krijgt. Immers, het is ook betreurenswaardig dat de aanvragen, volgens onze informatie, geenszins chronologisch worden afgehandeld.

Ik heb reeds het geval van de Blanke Duinen geciteerd, dat ik tamelijk goed ken en waar de burgemeester zijn verantwoordelijkheid heeft durven te nemen in verband met brandveiligheid. Hij verklaarde duidelijk dat de brandveiligheid in orde was.

Devolder

Deze ongelijke behandeling in de sector van de rusthuizen is aan de hand van talrijke dossiers te bewijzen. Toch zijn er nog een aantal reglementaire bepalingen die ertoe bijdragen dat bepaalde sectoren worden bevoordeeld en andere gehinderd.

Nog enkele woorden nu in verband met de personeelsomkadering. Er worden normen opgelegd, enerzijds door het RIZIV en anderzijds door de Vlaamse Gemeenschap. Deze laatste normen maken geen onderscheid tussen de behoeften van de bewoners, dit in tegenstelling met de RIZIV-normen. Vooral in de privé-sector, de instellingen voor valide bejaarden, worden geen werkingskosten gegeven en werkt dit enorm kostenverhogend.

Mijnheer de Minister, ik dring dan ook aan op een wijziging van de normen zodat ze meer overeenstemmen met de RIZIV-normen.

Een ander probleem is dat van de beveiligingswerken. In de non-profit-sector werd daarvoor een subsidiëring gegeven. Toen de kredieten waren uitgeput, werd aan deze sector uitstel gegeven om te voldoen aan de veiligheidsnormen. Voor de andere sector was dat jammer genoeg niet mogelijk. Is dit geen vorm van concurrentievervalsing ?

Aangaande de investeringskosten gaf ik daarnet een cijfermatig voorbeeld. Hier rijst de vraag naar de wijze van patrimoniumverwerving. Wie wordt eigenaar van de gebouwen waarvan de investeringskosten voor 60 ten honderd door de overheid worden gesubsidieerd ? Kan dit niet als een soort patrimoniumverwerving op kosten van de gemeenschap worden beschouwd ?

Mijnheer de Minister, tot slot wens ik nog een concrete vraag te stellen betreffende het urgentieprogramma voor 5.000 wooneenheden en rustoorden. Het verslag van het interkabinetteroverleg van 1 juni 1990 vermeldt dat die 5.000 bedden deel uitmaken van een geheel van 20.000 bedden die nu reeds bestaan maar

die, wegens administratieve en/of brandbeveiligingsproblemen, nog niet zijn erkend.

De Voorzitter : Mijnheer Devolder, u heeft uw spreektijd van 15 minuten reeds met 7 minuten overschreden.

De heer J. Devolder : Mijnheer de Voorzitter, ik heb mijn laatste vraag gesteld. De bevestiging hiervan door de Minister zal echter duidelijk bewijzen dat het gaat om het wit maken van zwarte bedden. Wij hopen van harte dat dit niet het geval is.

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik zal mij niet laten verleiden door de uitdaging van de heer Devolder die mij als het ware uitnodigt hier een soort ideologisch debat te voeren. Ik zal enkel ingaan op de vijf minuten die de essentie van zijn interpellatie uitmaken en zal aantonen dat het beleid op een objectieve manier wordt gevoerd. Bovendien ontken ik ten stelligste de vooroordelen en erger nog, de beschuldigingen, van de heer Devolder als zou in de bejaardenzorg benadeling bestaan van de commerciële sector.

Eerst en vooral zal ik het hebben over de personeelsnormen. Dienaangaande stelt de reglementering van de Vlaamse Gemeenschap, bij besluit van 17 juli 1985 in bijlage B, een reeks erkenningsnormen voorop, waaronder de minimale personeelsnormen, met het oog op de kwaliteit van de zorgenverlening. Zo moeten in een instelling waar ook zorgenbehoevende bejaarden verblijven, per 15 bejaarden 2,5 voltijdse verzorgende personeelsleden in dienst zijn, waarvan ten minste één verpleegkundige. Daarnaast bestaat de RIZIV-conventie tussen de beheerders van rust- en verzorgingstehuizen en de ziekenfondsen in het kader van de ziekteverzekering. Deze conventie houdt een forfaitaire tussenkomst per verblijfsdag-bejaarde in, gebaseerd op een personeelsomkadering om de minimale door de ziekteverzekering nodig geachte omkadering, te betalen. Hier is de norm voor rust- en verzorgingstehuizen gesteld op 3,5

verpleegkundigen voor 30 bedden. Beide normen hebben een verschillend karakter. Bij ons gaat het om een erkenningsnorm die de kwaliteit van de zorgen minimaal willen waarborgen. De heer Devolder vraagt zich af of die normen niet moeten worden herzien. Ik ben van oordeel dat zij zullen moeten worden verstrengd. Tijdens de eerstvolgende jaren zullen we aan alle bejaardeninstellingen, meer verpleegkundig personeel verplicht moeten opleggen omwille van het feit dat de rusthuispopulatie zeer snel evolueert van valide bejaarden naar een steeds groter aandeel van zorgenbehoevende personen. Vandaag kunnen wij op basis van objectieve ramingen ongeveer 45 ten honderd van de rustoordbevolking kwalificeren als zijnde RVT-patiënten. Het gaat om een uiterst snelle evolutie en indien het van mij afhangt zullen de omkaderingsnormen binnen de twee jaar worden aangepast.

Daar waar u beweert dat er op het vlak van tussenkomsten in werkingskosten een discriminatie zou zijn tussen de commerciële sector en de non-profit sector slaat u voor een eerste maal de bas mis. Er is ter zake geen enkele discriminatie. Ook een commercieel rustoord krijgt nog een forfaitair bedrag van het ziekenfonds, zelfs als het rustoord niet erkend is. Dat gaat mijn petje te boven en ik tracht al maanden met de Minister van Sociale Zaken contact op te nemen om over dergelijke problemen te discussiëren. Ik ben daarin spijtig genoeg nog niet geslaagd. De commerciële rustoorden krijgen dus in beginsel voor hetzelfde soort patiënten dezelfde RIZIV-tussenkomst.

Daarbij komt dat steeds meer OCMW's moeten tussenkomen in de verblijfskosten, ook in de commerciële sector, omdat het inkomen van veel bejaarden te laag is. Het gaat dus niet op te beweren dat de commerciële sector alles uit commerciële activiteiten moet halen ; zij ontvangen eveneens gemeenschapsgeld, net zoals de non-profit sector. Er bestaat geen enkele discriminatie wat de normen betreft.

In verband met de investeringstoela-

Lenssens

gen klaagt u het feit aan dat alleen de non-profit sector daarop aanspraak kan maken. Mijnheer Devolder, vijf jaar geleden, op 5 maart 1985, had in deze Vlaamse Raad een openbaar debat plaats over het decreet inzake het bejaardenbeleid, dat dezelfde datum draagt. U maakte toen nog geen deel uit van het Parlement maar uw voorganger, de heer Claes uit uw arrondissement, en de heer Denys, samen met gans de PVV-fractie, hebben op dat ogenblik met groot enthousiasme dit decreet goedgekeurd. Ik kan u citaten aanhalen onder meer van de heer Flamant. In dat decreet werd uitdrukkelijk voorzien dat toelagen voor investeringen ten belope van 60 ten honderd — 90 ten honderd voor de brandveiligingswerken — konden worden verleend aan de non-profit sector. Ik heb toen van uw fractie geen enkel ander geluid gehoord. Het betreft een decretale bepaling die moet worden en wordt uitgevoerd. (*Onderbreking door de heer J. Devolder*) Dat is dus laattijdig. Na drie debatten in de Commissie en in de Vlaamse Raad en vijf jaar nadat het decreet van toepassing is, komt u tot die vaststelling.

U zegt dat de non-profit sector op die wijze een eigendomsrecht verwerft. Ook hier verwijs ik u naar het decreet dat stelt dat gesubsidieerde investeringen niet van bestemming kunnen wijzigen, op straffe van terugbetalingen van toelagen, tenzij uitdrukkelijke instemming van de Vlaamse Executieve. De jongste vijf jaren werd er geen enkele vraag tot bestemmingswijziging ingediend. Dit systeem is trouwens niet kenmerkend voor de bejaardenzorg ; het bestaat ook in de sectoren van de ziekenhuizen en de gehandicaptenzorg. Ook in de economische en de commerciële sectoren worden voor miljarden staatstoelagen niet verleend. Uw vertoewening lijkt mij dan ook selectief te zijn.

Een vierde element is de inspectie. Ter zake ben ik het helemaal niet eens met de karikatuur die u hiervan maakt. U stelt het immers voor alsof onze inspecteurs er alleen maar oog voor hebben dat de spijkskaart uit-

hangt en dat zij de andere normen niet onderzoeken. Ik laat deze totaal uit de lucht gegrepen bewering voor uw rekening. U bewijst hiermee dat u niet eens weet welke de taak van onze inspecteurs is. U bekritiseert deze mensen in de uitvoering van hun opdrachten. Ik protesteer dan ook met klem tegen het feit dat u op deze manier uitstekende ambtenaren in diskrediet brengt.

Wanneer onze inspecteurs ter plaatse een onderzoek instellen controleren zij telkens alle erkenningsnormen. Het verwondert mij trouwens dat u geenszins uw zorg hebt geuit voor de kwaliteit van de bejaardenzorg. Het gaat immers vaak om weerloze oude mensen die geregeld als gijzelaars worden gebruikt. Daarover hebt u geen woord gerept ; u had het alleen over de commerciële sector en over de zogenaamde discriminatie.

Ik kan u verzekeren dat onze inspecteurs bekwame ambtenaren zijn, die hun opdrachten correct uitvoeren en die, op basis van even correcte rapporten, bij de Executieve advies uitbrengen.

In verband met de sluitingen gaf u een aantal voorbeelden ; ik zal daarop repliceren.

Ik kan u verzekeren dat sluitingsbevelen niet lichtzinnig getroffen worden. Meent u dat het zo aangenaam is, mijnheer Devolder, om ter zake verantwoordelijkheid op te nemen, terwijl men weet dat het gaat om oude mensen, die zorgenbehoevend zijn en die geen onmiddellijk alternatief voorhanden hebben. Ik herhaal het : de sluitingen gebeuren helemaal niet lichtzinnig. Elk van de 25 sluitingsbevelen, die ik de laatste drie jaar heb ondertekend, werden door een grondig onderzoek voorafgegaan. Er werd bovendien aan de uitbaters veel marge gelaten om zich in regel te stellen. Het ging niet alleen om commerciële instellingen ; er waren ook vier v.z.w.'s bij en één OCMW-rusthuis. Telkens ging de sluiting echter gepaard met veel begrip, veel geduld, teneinde hen de kans te bieden zich te conformeren aan de erkenningsnormen.

Bijgevolg is de kwestie van discrimi-

natie totaal uit de lucht gegrepen. Het is niet mijn fout als er een relatief groter aandeel commerciële rusthuizen bestaan, waar de normen niet worden nageleefd en waar de kwaliteit van de zorgen beneden peil is. Ik herhaal het : ik duld dit niet langer ; ik zal verder blijven optreden.

Thans bereidt mijn inspectiekorps een grondige screening voor : alle 750 rusthuizen zullen van nu af tot en met de grote vakantie worden gescreend op het vlak van de toepassing van alle regels inzake de kwaliteit van de verzorging. Dit zal mij toelaten een globaal beeld te hebben over de toepassing van onze reglementering op het vlak van de kwaliteitszorg.

U hebt een aantal voorbeelden gegeven, onder meer Blanke Duinen. Ik zal hierover nu niet uitweiden omdat dit dossier nog steeds in behandeling is. Na maanden geduld te hebben geoefend, heeft de uitbater toch enig teken van goodwill getoond. Op dinsdag 30 april laatstleden heb ik bij ministerieel besluit de sluitingsdatum voor een beperkte tijd uitgesteld, teneinde toe te laten de aanvraag voor een voorlopige erkenning volledig conform de regels te laten verlopen en het dossier samen te stellen. Vervolgens zal ik een beslissing nemen, rekening houdend met de voorschriften inzake brandveiligheid en de toepassing ervan. Het gebouw is sinds maanden, om niet te zeggen twee à drie jaar, een bestendige werf met als gevolg veiligheidsrisico's voor de mensen. Ook inzake andere erkenningsnormen is er op dit gebouw heel wat aan te merken. Ook hier gaat het niet om een willekeurige beslissing van de Executieve.

Een ander voorbeeld was Burcht (Zwijndrecht). Mijnheer Devolder, hier was helemaal geen sprake van enig sluitingsbevel. Het ging om een particulier bedrijf dat een rusthuis liet bouwen, dat overinvesteerde en op het punt stond in falen te worden verklaard door de Handelsrechtbank van Antwerpen. Op dat ogenblik heeft het OCMW dit gebouw overgenomen en verder afgewerkt conform de voorwaarden inzake veiligheid en erkenning. De Executieve heeft hier geen enkele verantwoordelijkheid ;

Lenssens

wij hebben alleen de erkenning van het door het OCMW overgenomen rustoord gedaan conform de geldende regels.

Een ander voorbeeld was het rustoord De Weerdt in Menen. Dit rustoord is terecht gesloten omdat alle regels op het vlak van kwaliteitsnormen en verzorging met voeten werden getreden. Het is volkomen logisch dat wanneer er een andere uitbater komt die zich wel op korte termijn in regel kan stellen met alle voorwaarden, **omkaderingsvoorwaarden** en kwaliteitsnormen, er op dat ogenblik ook een voorlopige erkenning kan worden gegeven. Dit is trouwens reeds meermaals gebeurd, ook in de commerciële sector. Wij brengen steeds geduld en begrip op als er enige goodwill is in hoofde van de uitbaters.

Mijnheer de Voorzitter, tenslotte is er de vraag omtrent het urgentieprogramma van 5.000 rustoordbedden. In het besluit ter zake van 27 februari 1991 staat letterlijk : De financiering van nieuwbouw van rusthuizen of rusthuisafdelingen. Hieruit blijkt dat deze financieringsformule zowel geldt voor vervangingsnieuwbouw, voor uitbreiding van bestaande rustoorden, als voor totaal nieuwe rusthuisbedden. Ik begrijp de vraag niet dat zogenaamd zwarte bedden wit zouden worden gemaakt.

De heer J. Devolder : Mijnheer de Minister, mijn vraag was duidelijk. Volgens het verslag van de werkgroep bestaan er 20.000 bedden die nog niet zijn erkend. Als het gaat om nieuwbouw kan er dus nog geen erkenning zijn.

Minister J. Lenssens : Mijnheer Devolder, u begrijpt dit verkeerd. Er zijn een aantal bedden in instellingen die nog niet de formele erkenning hebben, meestal omwille van brandveiligheidsaspecten. Bij de behandeling van het decreet van 20 februari 1991 heeft de Vlaamse Raad een tekst aangenomen die het mogelijk maakt, onder bepaalde voorwaarden voorlopige erkenningen af te leveren, ook als de brandveiligheid nog niet volledig in orde is, evenwel mits een

attest van de burgemeester en nog drie andere bij komende voorwaarden. Dit houdt geen verband met het urgentieprogramma, dat een financieringsmechanisme mogelijk maakt door middel van leasing of lening. De doelstelling is door een financierings-toelage, in plaats van door de vroegere kapitaalstoelage tussen 1991 en 1995 5.000 nieuwe rustoordbedden te creëren.

Het gaat in principe om bijkomende bedden, maar het kan ook in vervanging zijn van bestaande rustoorden die met deze formule worden gebouwd.

Mijnheer de Voorzitter, ik besluit met een laatste indicatie waaruit blijkt dat de bewering van de heer Devolder totaal uit de lucht is gegrepen wat de objectiviteit betreft ten aanzien van de non-profit en van de commerciële sector.

Op 1 januari 1991 bedroeg het aandeel van de commerciële sector in het totale beddenbestand van de rustoordsector 14 ten honderd. In het aantal door mij goedgekeurde en vergunde bedden — dit wil zeggen opgenomen in de programmatie — krijgt de commerciële sector een aandeel van 21 ten honderd van het totale beddenbestand. Uit deze cijfers blijkt dat de commerciële sector veel sterker aangroeit dan de non-profit sector. Dit is dan ook het beste bewijs dat wij objectief zijn ten aanzien van de toepassing van de decretale regeling. De non-profit en de profit sector worden inderdaad gelijk behandeld in programmatie, in erkenning en ook in sanctionering wanneer aan de erkenningsnormen niet wordt voldaan.

Ik stel vast dat de PW-interpellant het uitgebreid heeft gehad over de commerciële belangen van de uitbaters, maar met geen woord heeft gerept over de belangen van oudere of hoogbejaarde mensen. (*Protest van de heer Denys*)

Indien nodig zal ik het huidige beleid van sluiting en sanctionering blijven voortzetten. Ik zal niet toelaten dat oudere mensen als gijzelaar worden gebruikt door mensen die de reglementering met de voeten treden en

alleen winst op het oog hebben. Ik laat mij niet chanteren. Ik herken dat er uitstekend gerunde rustoorden bestaan, ook in de commerciële sector. Ik geef toe dat hiervoor een markt bestaat, als ik mij in deze commerciële termen mag uitdrukken. Wij kunnen ons echter geen jungle permitteren en ik zal dit ook niet toelaten.

De Voorzitter : De heer Devolder heeft het woord.

De heer J. Devolder : Mijnheer de Voorzitter, ik stel vast dat de Minister niet goed heeft geluisterd. Hij heeft natuurlijk ook met collega's overleg moeten plegen; maar ik heb hem duidelijk gezegd dat men oude bomen niet verplant. De Minister heeft de bedoeling dat wel te doen.

Mijnheer de Minister, waarom is u teruggekrabbeld in De Haan ? Heeft het weerwerk dat u heeft gekregen u ertoe genoopt toch het advies te volgen ?

U had het over de commerciële sector. Vooraleer er een toelage komt van het RIZIV voor een bejaardentehuis van 100 bedden, 50 voor validen en 50 voor mindervaliden, is er alleen voor de investeringen al een verschil van 271 miljoen dat de privésector moet opbrengen volgens de bepalingen van het decreet van 5 maart 1981 dat door uw partij unaniem werd goedgekeurd.

Wij pleiten voor een wijziging.

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens : Mijnheer de Voorzitter, ik wil duidelijk zijn over het rusthuis Blanke Duinen in Wenduine. Ik ben helemaal niet teruggekrabbeld.

Mijnheer Devolder, als wij goodwill betonen verwijt u ons dat wij terugkrabbelen en als wij kordaat blijven verwijt u ons dat wij geen oog hebben voor de noden van de mensen.

De heer J. Devolder : Ik daag u uit om met de Commissie eens een bezoek te brengen aan Westkapelle.

Minister J. Lenssens : Op 29 of 30

Lenssens

april jongstleden, bleek voor het eerst goodwill van Blanke Duinen, namelijk een aanvraag met een perspectief op uitvoering van de noodzakelijke werken. Tegelijkertijd kwam er een engagement van de burgemeester van De Haan waarin stond dat de brandweer toeliet dat dit rusthuis tijdelijk open bleef. Daarom heb ik dinsdagavond het sluitingsbevel twee maanden opgeschort opdat de uitbater ondertussen de kans zou krijgen het dossier conform te maken aan de voorwaarden. Als dat is gebeurd zullen wij oordelen of een voorlopige erkenning al dan niet mogelijk is.

Mijnheer Devolder, ik herhaal het. Als wij kordaat zijn en beslissingen laten uitvoeren, desnoods door de gerechtelijke autoriteiten, verwijt u ons dat wij discrimineren, maar als wij enige soepelheid en begrip aan de dag leggen voor de gewijzigde houding van uitbaters die eerder volkomen onwillig waren, dan verwijt u ons laksheid. Dat aanvaard ik niet. Wij gaan verder met kwaliteitszorg.

De Voorzitter : De heer Devolder heeft het woord.

De heer J. Devolder : Een laatste vraag : wanneer gaan wij eens op bezoek naar Westkapelle, om te kunnen vergelijken ?

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij zullen proberen onze werkzaamheden vanmiddag zo vlot mogelijk te laten verlopen. Het ware goed als de interpellaties vóór de stemmingen konden worden ontwikkeld, maar reglementair is bepaald dat actuele vragen en actuele interpellaties voorrang krijgen.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, u zegt dat actuele interpellaties voorrang hebben en dat is juist. U moet echter ook een beetje het belang bekijken. Zonder iemand iets te verwijten is volgens mij het algemeen belang van de actuele interpellaties heel wat minder groot dan dat van de aangekondigde interpellaties. Ik stel voor dat deze laatsten niet na de stemmingen worden ontwikkeld, op een ogenblik dat er niemand meer aanwezig is.

De Voorzitter : Mijnheer Denys, de stemmingen beginnen om 15 uur, en zullen gedaan zijn om 15.02 uur. Uw interpellatie zal bijgevolg op een heel mooi uur kunnen doorgaan.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, die stemmingen zullen niet gedaan zijn om 15.02 uur. Ik heb gemerkt dat een zeer zware discussie is ontstaan omtrent de moties van

aanbeveling in verband met de maaltijdcheques. Bijgevolg zullen de stemmingen langer duren dan u denkt.

De Voorzitter : Mijnheer Denys, ook ik betreur het dat uw interpellatie niet voor de middag kan doorgaan. Ik had gehoopt dat de vorige interpellatie veel minder lang zou hebben geduurd. De heer Devolder was eigenlijk te goed in vorm en hij heeft u beroofd van de tijd om uw interpellatie te laten doorgaan.

Om het personeel de gelegenheid te geven het middagmaal te gebruiken stel ik voor nu de vergadering te sluiten.

Wij komen deze namiddag om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

— *De vergadering wordt gesloten om 12.31 uur.*

BIJLAGEN

VRAGEN OM UITLEG

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 20)

Commissie voor Welzijn en Gezondheid

Vergadering van 18 april 1991

Vaste verslaggever : de heer J. Van der Sande, Secretaris van de Commissie

– Vraag om uitleg van de heer E. Van Vaerenbergh aan de heer H. Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden, over de niet-inwilliging van de aanvraag tot erkenning voor de regio Pajottenland van een dienst voor geestelijke gezondheidszorg door een Pajottenlandse instantie

1. Uiteenzetting van de vraag door de heer E. Van Vaerenbergh

De geachte Minister erkende in 1990 minstens twee nieuwe Diensten voor Geestelijke Gezondheidszorg, met name het Therapie-centrum te Ninove en de Dienst Geestelijke Gezondheidszorg te Vilvoorde.

Eind 1990 kon men eveneens berichten lezen over het bezoek van de geachte Minister aan het Begeleidingscentrum Zuid-Brussel, omschreven als een nieuwe Vlaamse instelling voor Geestelijke Gezondheidszorg. Sinds 1985 herhaalt een Pajottenlandse instantie regelmatig haar uiteraard gemotiveerde aanvraag tot erkenning voor de regio Pajottenland. Nog op 11 maart jongstleden antwoordde de geachte Minister : „Tot mijn spijt kan ik deze aanvraag in 1991 niet inwilligen aangezien in de begroting voor geestelijke gezondheidszorg de gevraagde bijkredieten voor uitbreidingen en nieuwe initiatieven niet werden weerhouden”. Meer nog : „In 1991 zal mijn beleid erop gericht zijn de inhoudelijke en organisatorische werking van de bestaande centra kwalitatief verder te ondersteunen”. Ten bewijze hiervan vermoedelijk de krantentitel „Leuvens Centrum (voor Geestelijke Gezondheidszorg) komt Halse probleemkinderen helpen”, eind februari 1991 in de streekpers.

Graag verneem ik van de geachte Minister antwoord op volgende vragen :

1. Welke zijn de argumenten om naast een bestaande en erkende dienst GGZ in Halle een Leuvens initiatief toe te laten ?
2. Waarom een dienst uit Leuven in Halle ingeschakeld, terwijl er reeds meer dan 5 jaar een aanvraag tot erkenning uit de regio Pajottenland hangende is ?
3. Welke zijn trouwens de motieven om deze aanvraag niet in te willigen ? De aanvraag van dit centrum berust toch op dezelfde argumenten als de aanvragen van de door u erkende en gesubsidieerde diensten van bijvoorbeeld Ninove, Vilvoorde, Brussel-Zuid, . . . ?

2. Antwoord van de heer Hugo Weckx, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Brusselse Aangelegenheden

Het geachte lid maakt zich bezorgd over de aanvraag van een initiatief uit het Pajottenland dat niet wordt erkend als dienst voor geestelijke gezondheidszorg.

Deze aanvraag is mij zeer bekend en vermits het geachte lid over dit concreet geval nader uitleg wenst lijkt het mij aangewezen dat de commissarissen ook weten dat het hier een aanvraag betreft van de heer E. Van Vaerenbergh zelf als voorzitter van de VZW Pajottenlands Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg — LEDA.

1. Ik kan het geachte lid geruststellen dat er in Halle niet beslist werd tot oprichting van een nieuwe dienst voor geestelijke gezondheidszorg. Wel hebben diverse Halse instanties aangedrongen opdat een oplossing zou worden gezocht voor de specifieke kinderproblematiek van socio-emotionele aard die zich mede manifesteert in het leer- en schoolgedrag van kinderen en waarvoor kinderen en hun ouders uit de Halse regio naar een centrum in Leuven dienen te trekken voor effectieve behandeling. Ik heb enkel bemiddeld opdat dit centrum op vrijwillige basis een aantal sessies zou houden in Halle in plaats van in Leuven. Voor de inhoud van de krantenberichten die hierrond, buiten mijn weten, zijn verspreid, ben ik niet verantwoordelijk. Ik herhaal nog eens nadrukkelijk dat er geen nieuw centrum te Halle is opgericht.

2. Het niet-inwilligen van de vraag vanuit het Pajottenland houdt verband met de beperking inzake budgettaire middelen, de voorrang die beleidsmatig wordt gegeven aan de uitbouw kwalitatief en kwantitatief van de bestaande centra en de oprichting van een centrum te Ninove.

Het begeleidingscentrum Brussel-Zuid is geen nieuw centrum maar een vroeger bi-communautair Brussels Centrum dat heeft geopteerd voor een volledig Vlaamse erkenning.

Het Pajottenland wordt aldus bediend vanuit 5 centra namelijk Sint-Agatha-Berchem, Brussel-Zuid, Asse, Halle en Ninove. Elk van deze centra heeft een bevolkingskern van 25.000 of meer inwoners. In Lennik bedraagt dit 8.000.

Gelet op de budgettaire beperkingen, en gelet op de schaal waarop een dienst voor geestelijke gezondheidszorg werkt, heb ik dus steeds voorrang gegeven aan een beperkt aantal nieuwe implantingen in gemeenten en steden met een belangrijke centrumfunctie. Niemand zal betwijfelen dat in het arrondissement Halle-Vilvoorde, de gemeente Vilvoorde (33.000 inwoners) aan dit criterium beantwoordt. Het is eveneens het geval in Zuid-Oost-Vlaanderen met Ninove (33.000 inwoners). Bij de 5 centra die momenteel het Pajottenland bedienen zijn er twee van de openbare sector (Asse en Halle) en drie uit de particuliere sector (Ninove, Brussel-Zuid en Brussel-Sint-Agatha-Berchem).

Onze collega E. Van Vaerenbergh weet daarenboven dat in andere domeinen van de gezondheidszorg met name in de thuiszorg, ik op 19 december 1990 zijn diensten van thuiszorg heb erkend.

VRAAG OM UITLEG (Regl. art. 20)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van 18 april 1991

Vaste verslaggever : mevrouw O. Lefeber, Secretaris van de Commissie

— Vraag om uitleg van de heer J. De Bremaeker aan de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting over het al dan niet in voorbereiding zijn van een decreet betreffende de zoetwatervisserij

1. Uiteenzetting van de heer J. De Bremaeker

Naar aanleiding van de interpellatie van de vraagsteller tijdens de openbare vergadering van de Raad op 13 november 1990 over de eventuele afschaffing van het Visserijfonds en de verdere werking van de provinciale visserijcommissies, verklaarde de Gemeenschapsminister dat er geen decreet over de zoetwatervisserij in voorbereiding was. (Zie : Handelingen 6-11, vergaderingen van november 1990, p. 157-160)

Door een toeval is de vraagsteller in het bezit gekomen van een ontwerp-decreet betreffende de zoetwatervisserij, dat een verbeterde versie moet zijn van de wet op de riviervisserij van 1 juli 1954. Er werd over dit ontwerp zelfs een advies uitgebracht door prof. dr. H. Bocken.

De Gemeenschapsminister wordt gevraagd of er nu al dan niet een decreet betreffende de zoetwatervisserij in de maak is en zo ja, wanneer dit aan de Vlaamse Raad zal worden voorgelegd.

De vraagsteller wil bij het aanbreken van het visseizoen de toekomen zijn van de ongerustheid bij de ongeveer negentigduizend zoetwatervissers over het al dan niet veranderen van de wet.

2. Antwoord van de Gemeenschapsminister

De Gemeenschapsminister verklaart dat hij bij zijn antwoord van 13 november 1990 blijft. Er is geen enkele intentie een decreet in overweging te nemen dat de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij zou vervangen.

In 1985 werd door de toenmalige Gemeenschapsminister P. Akkermans een ontwerp van decreet op de zoetwatervisserij voorbereid. Prof. dr. Bocken bracht over dit voorontwerp een advies uit. Het bleek toen dat het ontwerp niet uitvoerbaar was. Het werd dan ook in de koelkast gestopt.

Aan de Vlaamse Hoge Raad voor de Riviervisserij zal in de nabije toekomst wel een besluit van de Vlaamse Executieve ter wijziging van de wet van 1 juli 1954, worden voorgelegd. Het ontwerp van besluit moet nog aan de Executieve worden voorgelegd en is nu in onderzoek bij de bevoegde diensten van de administratie.